

ΔΟΚΙΜΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Εκδίδεται με αφορμή την VI Συνδιάσκεψη των ΣΚΔ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΕ ΤΩΝ ΣΚΔ

ΔΟΚΙΜΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Εκδίδεται με αφορμή την VI Συνδιάσκεψη των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΕ ΤΩΝ ΣΚΔ

I.

Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ

«(...) Εδώ αξίζει να κάνουμε μια αναφορά, ώστε να διατυπώσουμε και στην σημερινή συνέλευση της ΚΕ το τι εννοούμε με τον όρο αυτό. Αρκετά χρήσιμα είναι τα παρακάτω αποσπάσματα ανακοινώσεων που έχουμε εκδώσει κατά καιρούς και μιλούν για το ζήτημα.

«Οι ΣΚΔ προέκυψαν μέσα από την ανάγκη πάλης για Οργάνωση Συμμετοχική, Δημοκρατική και Κομμουνιστική, κόντρα στην γραφειοκρατία και τον ρεφορμισμό» (Ανακοίνωση της ΚΕ για τους 6 μήνες δράσης της Οργάνωσης)

«Το δίλλημα που διαμορφώνεται, κατ' επέκταση, είναι: ή με την ψευτοαριστερά της Αστικής Τάξης, ή με την δύναμη του προλεταριάτου, την αριστερά που κρατά ψηλά και προτάσσει την σημαία της Κομμουνιστικής Συνέπειας» (Ομιλία στην εκδήλωση των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων, στις 18 Φλεβάρη του 2024)

«Οφείλουμε μέσα από την μελέτη να οργανώσουμε μια ισχυρή ιδεολογικοπολιτική αντεπίθεση, με συνελεύσεις και συζητήσεις επί ιδεολογικών κειμένων σε σπίτια και γειτονιές, αλλά και με συνεπή κομμουνιστική στάση μέσα στους συλλογικούς φορείς (από σωματεία ως και πολιτιστικούς συλλόγους, κανείς χώρος παρέμβασης δεν εξαιρείται), κόντρα στις ξεπουλημένους υπερεπαναστάτες της καρέκλας και της κάλπης, για την κομμουνιστική αριστερά του αγώνα και της επανάστασης» («Μπροστά στα μαύρα σύννεφα του αναθεωρητισμού, υψώνουμε την σημαία της Κομμουνιστικής Συνέπειας» - SpartakosGR, 17/06/2023)

«Ο δρόμος του λαού περνά μέσα από την αντίσταση στους δρόμους και τις γειτονιές, μέσα από την προάσπιση των λαϊκών δημοκρατικών μας δικαιωμάτων, κόντρα στον συμβιβασμό. Ακολουθώντας τον δρόμο που έχουν χαράξει οι κλασσικοί του Μαρξισμού – Λενινισμού, τον δρόμο που μας δείχνει η πάλη των λαών ενάντια στον όποιο συσχετισμό δυνάμεων» («Κάλεσμα των ΣΚΔ: Επιτακτική Ανάγκη να συνεχιστούν οι Νεολαιίστικες Κινητοποιήσεις», 09/03/2024)

Τι συμπέρασμα βγαίνει από τα παραπάνω; Από τα παραπάνω βγαίνει ότι η έννοια της Κομμουνιστικής Συνέπειας διακρίνεται από ποιοτικά χαρακτηριστικά στην ερμηνεία του Μαρξισμού – Λενινισμού, στην Πολιτική δράση κοκ. Ποια είναι αυτά τα στοιχεία; Είναι τα εξής:

Α) Ο Μαρξισμός – Λενινισμός δεν προσεγγίζεται σαν πεδίο για ριζικές αναθεωρήσεις και ειδικά από άτομα που δεν έχουν ιδέα από τον Μαρξισμό, αλλά δεν αποτελεί και δόγμα. Ο Διαλεκτικός Υλισμός δεν αποτελεί απλό «μέσο ανάλυσης» της πραγματικότητας, αλλά μοναδικό επιστημονικό και έγκυρο μέσο ανάλυσης της αντικειμενικής πραγματικότητας. Τόσο ο δογματισμός, όσο και ο ακραίος αναθεωρητισμός συνιστούν μορφές ρεβιζιονισμού – και αυτό γιατί ο δογματισμός απομακρύνει την επαναστατική θεωρία από την δυνατότητα εξέλιξης και κατ' επέκταση προσαρμογής στις νέες εξελίξεις, ενώ ο υπεραναθεωρητισμός υποτάσσει την θεωρία στις εξελίξεις.

Β) Η πολιτική κατάρτιση και μελέτη δεν διαχωρίζονται από την πολιτική δράση. Είναι διαλεκτικά δεμένα και η άρση (ή προσπάθεια άρσης) αυτής της διαλεκτικής σύνδεσης, η νοοτροπία «πρώτα στις διαδηλώσεις και μετά στο διάβασμα» αλλά και η νοοτροπία «πρώτα στο διάβασμα και μετά στις διαδηλώσεις», καθιστά τις δυνάμεις που τις υιοθετούν ρεβιζιονιστικές. Εμείς ως ΣΚΔ μπαίνουμε απέναντι και λέμε ρητά ότι για να έχεις επαναστατικό κίνημα πρέπει να έχεις επαναστατική θεωρία. Η επαναστατική θεωρία, όμως, δεν προκύπτει από την επίκυψη πάνω από βιβλία, αλλά αντίθετα από την θεωρητικοποίηση των συμπερασμάτων της δράσης.

Γ) Παράλληλα, η ρεβιζιονιστική αριστερά δεν είναι απλά μια ομάδα ανθρώπων που «διαφωνούν μαζί μας». Είναι αντικειμενικά η 5η φάλαγγα που έχει φυτέψει η Αστική Τάξη στο κίνημα. Ας σκεφτούμε πχ ποιου παιχνίδι παίζουν κάποιες δυνάμεις όταν υιοθετούν την άκρως λικβινταριστική καταστατική γραμμή «φραξιονισμός = κομματική δημοκρατία»; Ποιον ωφελούν κάποιιοι άλλοι όταν περνούν σε νομικά καλούπια τις απαιτήσεις των εργαζομένων μέσα από σωματεία-σφραγίδες που ελέγχουν; Ποιου τα συμφέροντα εξυπηρετούν ορισμένοι όταν λένε «μόνο φωνάζουμε, λύσεις δεν δίνουμε»; Η οι ομάδες που έχουν μια ιδιαίτερη «ευκολία» στην βία, σε ποιανού τον μύλο ρίχνουν νερό όταν φέρονται σαν παρακρατικά λούμπεν στοιχεία (που στην τρανή τους πλειοψηφία είναι κιόλας); Η Κομμουνιστική Συνέπεια, λοιπόν, προάγει και την εσωκομματική δημοκρατία, αλλά όχι τον λικβινταρισμό – φραξιονισμό. Προάγει την εξεύρεση λύσεων, αλλά όχι τον περιορισμό στα ν/σ. Προάγει την ταξική πάλη, αλλά όχι το σύστημα «παίρνουμε ένα καδρόνι και όποιον πάρει ο χάρος».

Δ) Η Κομμουνιστική Συνέπεια είναι η αριστερά που ξέρει να εκτιμά επιστημονικά την πολιτική στιγμή, αλλά και αναλαμβάνει το πολιτικό ρίσκο και κόστος. Ας σκεφτούμε, πχ, δεν θα μας ήταν πολύ πιο εύκολο να έχουμε 100 ή 200 ή 300 μέλη αν εφαρμόζαμε πολιτική «εκπτώσεων» στο

αξιακό μας σύστημα, ή πολιτική «ανοικτών θυρών», οργανώνοντας κόσμο με «οργανωσόχαρτο» όπως κάποιες δυνάμεις; Όμως, δεν είμαστε όλοι ίδιοι, και κάποιοι έχουμε πραγματικά Μαρξιστικά – Λενινιστικά χαρακτηριστικά. Άλλοι πάλι, δεν μπορούν να πουν το ίδιο.

Αυτά είναι τα ποιοτικά χαρακτηριστικά της Κομμουνιστικής Συνέπειας, απ' αυτά πρέπει να διακρίνεται το κομμάτι της δράσης και δομής μας, από αυτά πρέπει να διακρίνεται τόσο το Πρόγραμμα μας, όσο και η διαδικασία εκπόνησής του.»

(από την Εισήγηση στην Συνεδρίαση της ΚΕ 16/01/2026)

II.

ΔΙΑΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΔΟΓΜΑΤΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟ

«Συνιστά γενικά ορθή παραδοχή ότι ο Δογματισμός και ο Ρεβιζιονισμός είναι αντιμαρξισμός. Τίθεται συχνά το ερώτημα, ποια είναι τα όρια της συνεπούς κομμουνιστικής θέσης, ή αλλιώς πού ξεκινά και πού σταματά ο συνεπής μαρξισμός – λενινισμός, πού ξεκινά και πού σταματά ο δογματισμός και πού ξεκινά και πού σταματά ο ρεβιζιονισμός.

1.: Μαρξισμός – Λενινισμός: ενότητα Διαλεκτικής – Υλιστικής Φιλοσοφίας, Πολιτικής Θεωρίας και Πολιτικής Πράξης – Δράσης

Για να αναλυθεί το ζήτημα οφείλει να εξεταστεί σε πρώτη φάση το τι είναι ο μαρξισμός – λενινισμός. Έχει αναπτυχθεί – και σωστά – η θέση ότι ο μαρξισμός – λενινισμός είναι εργαλείο επιστημονικής μελέτης, δεν αποτελεί δόγμα ή ευαγγέλιο. Η επαναστατική κοσμοθεωρία αυτή, συνδυάζει τα δύο προοδευτικότερα ρεύματα στον τομέα της φιλοσοφίας: την διαλεκτική και τον υλισμό. Από αυτήν την ένωση προκύπτει η επιστημονική ανάλυση του Διαλεκτικού Υλισμού. Στο σημείο αυτό αξίζει να σημειωθεί ότι βασικό στοιχείο της διαλεκτικής είναι η εισαγωγή της Διαλεκτικής Λογικής, που έρχεται σε αντίθεση με την Τυπική.

Στο σημείο αυτό αξίζει να αναλυθούν οι τρεις θεμελιώδεις νόμοι της διαλεκτικής: α) Ο νόμος του περάσματος των ποσοτικών αλλαγών σε ποιοτικές αλλαγές, β) ο νόμος της ενότητας και πάλης των αντιθέτων και γ) ο νόμος της Άρνησης της Άρνησης. Για να προχωρήσουμε στην παραπάνω ανάλυση, θα καταφύγουμε στο βιβλίο «Οι βασικές αρχές της Μαρξιστικής Φιλοσοφίας», που συγγράφηκε από ομάδα σοβιετικών επιστημόνων το 1959 και στην Ελλάδα πρωτοκυκλοφόρησε μεταφρασμένο το 1961 από τις «Πολιτικές και λογοτεχνικές εκδόσεις» και σήμερα κυκλοφορεί από την «Σύγχρονη Εποχή». Παρά το ότι το βιβλίο γράφτηκε μετά το 1956 και την απαρχή της θεσμικής ανατροπής του Σοσιαλισμού στο 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, η γενική του αποτίμηση είναι θετική. Όπως αναφέρεται στο προαναφερθέν βιβλίο, «Ο νόμος του περάσματος των ποσοτικών αλλαγών σε ποιοτικές είναι ο νόμος σύμφωνα με τον οποίο οι ασήμαντες, αρχικά ανεπαίσθητες, ποσοτικές αλλαγές, συσσωρευμένες βαθμιαία, σε ορισμένη βαθμίδα παραβιάζουν το μέτρο του αντικειμένου και προκαλούν ριζικές ποιοτικές αλλαγές, γεγονός που έχει σαν συνέπεια την αλλαγή των αντικειμένων, την εξαφάνιση της παλιάς ποιότητας και την εμφάνιση καινούργιας

ποιότητας». Ως προς τον νόμο της Ενότητας και Πάλης των Αντιθέτων, προκύπτει ότι «(...) είναι ο νόμος, δυνάμει του οποίου σε όλα τα πράγματα, φαινόμενα και προτσές προσιδιάζουν πλευρές, τάσεις, εσωτερικά αντιφατικές, που βρίσκονται σε κατάσταση πάλης. Η πάλη των αντιθέτων δίνει την εσωτερική ώθηση για ανάπτυξη, οδηγεί στο φούντωμα των αντιφάσεων, που λύνονται σε ένα ορισμένο στάδιο με την εξαφάνιση του παλιού και την εμφάνιση του καινούργιου». Τέλος, «(...) ο νόμος της άρνησης της άρνησης είναι ο νόμος που η δράση του καθορίζει τη σύνδεση, τη συνέχεια ανάμεσα στο αντικείμενο και το υποκείμενο της άρνησης, συνέχεια που έχει σαν επακόλουθο το ότι η διαλεκτική άρνηση δεν είναι μία κενή, μία δίχως νόημα άρνηση που απορρίπτει όλη την προηγούμενη ανάπτυξη, αλλά όρος της ανάπτυξης η οποία κρατάει και διατηρεί ό,τι θετικό υπήρχε στα προηγούμενα στάδια, επαναλαμβάνει πάνω σε ανώτερη βάση μερικά γνωρίσματα των αφετηριακών βαθμίδων και έχει, στο σύνολο, προχωρητικό, προοδευτικό χαρακτήρα».

Μέσα από την εφαρμογή της διαλεκτικής λογικής σε σύνδεση με την υλιστική ανάλυση που ορίζει ότι πρωτεύουσα δύναμη είναι η ύλη έναντι του πνεύματος (καθώς το τελευταίο αποτελεί γέννημα, προϊόν της πρώτης), οδηγεί στην παραπάνω αναφερόμενη επαναστατική κοσμοθεωρία, αυτή του Διαλεκτικού Υλισμού.

Στην μελέτη της κοινωνικής προόδου, η εφαρμογή του Διαλεκτικού Υλισμού μεταφράζεται στην εξέταση της μελέτης των κοινωνικών και πολιτικών (ουσιαστικών πολιτικών και όχι κομματικών ή εκλογικών) συσχετισμών, σε συνάρτηση με την αντικειμενική πολιτική πραγματικότητα. Η εξέταση της πραγματικότητας αυτής δεν αποτελείται μόνο από την εξέταση οικονομικών σχέσεων, ούτε από την εξέταση αποκλειστικά των πολιτικών, αστικών ή λαϊκών δικαιωμάτων. Δεν πρέπει να αμελείται, άλλωστε, ότι η οικονομία αποτελεί την βάση της κοινωνικής οργάνωσης, ενώ ζητήματα όπως τα λαϊκά δικαιώματα, πολιτικές – αστικές ελευθερίες, και το θεωρητικό πλαίσιο που τα διαμορφώνει, αποτελούν το ιδεολογικό, πολιτικό και κοινωνικό εποικοδόμημα.

Η ίδια η μελέτη αυτή γεννά για τους μαρξιστές – λενινιστές, για τους Συνεπείς Κομμουνιστές, μία παραδοχή, γεννά και μία ευθύνη. Τι εννοείται με αυτό: η παραδοχή που απορρέει από αυτήν την μελέτη είναι ότι καθώς η κοινωνία εξελίσσεται, οι συσχετισμοί μπορεί να μεταβάλλονται, η πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα μπορεί να αλλάξει. Η ευθύνη που γεννάται, απορρέουσα από την μαρξιστική – λενινιστική, διαλεκτικοϋλιστική μελέτη, είναι αυτή της προσεκτικής μελέτης και τήρησης της επιστημονικής διαλεκτικής υλιστικής

μεθόδου. Οι αναλύσεις που στην πορεία χάνουν αυτό το εργαλείο, καταλήγουν να μεταβάλλουν το επαναστατικό υποκείμενο, αναζητούν μεταλενινιστικά υποκατάστατα, και στο τέλος οδηγούνται στην μετεξέλιξη τους σε χρήσιμα εργαλεία της Αστικής Τάξης, αφού στο τέλος της διαδρομής αυτής βρίσκεται η απόρριψη της επαναστατικής πρακτικής και στρατηγικής.

2.: Δογματισμός: Μαρξισμός κατ' επίκληση, μεταφυσική θεωρία στην πράξη

Αναφερθήκαμε παραπάνω στο ζήτημα του Δογματισμού. Τίθεται το κρίσιμο ερώτημα: τι είναι ο δογματισμός; Η απάντηση μπορεί να τεθεί σε μία σχετικά απλή και εκλαϊκευμένη βάση. Δογματισμός είναι εκείνη η προσέγγιση η οποία αγνοεί πλήρως τις βασικές αρχές της διαλεκτικής, οι οποίες και σ' έναν βαθμό αναλύθηκαν παραπάνω, και μετατρέπει τον Μαρξισμό – Λενινισμό σε ένα δόγμα θρησκευτικού τύπου. Οι δογματικές αναλύσεις όχι μόνο προσπαθούν να μεταφέρουν αυτούσια συμπεράσματα προηγούμενων περιόδων στην σημερινή περίοδο (πχ γραμμές για την συγκρότηση μετώπων, χαρακτήρας της εργατικής τάξης κλπ), αλλά ακόμη χειρότερα επιχειρούν να θέσουν θεωρητικούς και μελετητές σε ένα άτυπο «απυρόβλητο», λένε πχ ότι «δεν μπορούν οι σημερινοί κομμουνιστές να κάνουν κριτική στον Στάλιν», υιοθετούν συχνά το επιχείρημα περί «Σταλινολογίας», «Σινοφοβίας» κλπ για όποιον ασκεί κριτική. Το κρίσιμο εδώ είναι ότι μέσα από τον δογματισμό προλειαίνεται το έδαφος για την επιβολή μίας γραφειοκρατικής ολιγαρχίας πρώτον εντός της οργάνωσης που υιοθετεί την λογική αυτή, δεύτερον επιχειρείται η επιβολή της ολιγαρχίας του γραφειοκρατικού στρώματος σε άλλες οργανώσεις. Έτσι, αυτές οι δυνάμεις νιώθουν ότι ξέρουν πάρα πολύ καλά ποιοι θεωρητικοί πρέπει και ποιοι δεν πρέπει να μελετιούνται και καλούν να ρίξουμε τους μη-συνεπείς θεωρητικούς στο πυρ το εξώτερον. Υποστηρίζουν ότι οι λεγόμενοι «εχθρικοί θεωρητικοί» (πχ στις δογματικές αναλύσεις του κομμουνιστικού, μαρξιστικού – λενινιστικού χώρου τέτοιος θεωρείται ο Λ. Τρότσκι) δεν πρέπει να μελετώνται και ότι πρέπει να μένουν στο περιθώριο. Αγνοούν, έτσι, ότι ορισμένα πράγματα που μπορεί να λέει ένας άνθρωπος που μπορεί να οδηγήθηκε σε λαθεμένες αναλύσεις ενδέχεται να είναι σωστά. Τι εννοείται με αυτό: είναι γνώμη μας συλλογικά, ότι η τροτσικιστική πχ ανάλυση είναι λαθεμένη στα περισσότερα από όσα υποστηρίζει. Με την παραβίαση της συνεπούς Κομμουνιστικής λογικής, θα οδηγούμασταν στο συμπέρασμα ότι όλα όσα είπε ο Λ. Τρότσκι ήταν λαθεμένα. Μία τέτοια απολυτοποίηση θα

ήταν ολοκληρωτικά εσφαλμένη, αφού παραγνωρίζονται ενδεχόμενες σωστές τοποθετήσεις του εν λόγω θεωρητικού.

Στην πραγματικότητα, ο δογματισμός αντιμετωπίζει μεταφυσικά τον μαρξισμό: δεν αναγνωρίζει την εξέλιξη του δυναμικά στο πέρασμα των χρόνων, δεν ασχολείται με την μελέτη του ως επιστημονικό εργαλείο ερμηνείας της πραγματικότητας. Συνήθως, οι δογματικοί δεν ασχολούνται με την θεωρία – αντίθετα, υποστηρίζουν την απόρριψη της επιστημοσύνης γενικά (ώστε να επιβληθεί πιο εύκολα η μεταφυσική τους μέθοδος), με αισχρά συνθήματα και μιλούν για «ιδεολογικοποίηση της επιστήμης», αγνοώντας ότι η επιστήμη είναι αντικειμενική: η «ιδεολογικοποιημένη επιστήμη» είναι ο (πρισματικός) επιστημονισμός. Συχνό αφήγημα των δογματικών χώρων είναι ότι δεν χρειάζεται η μελέτη παρά μόνο η δράση ή ότι είναι πιο σημαντική η δράση από την μελέτη. Τι κρύβει αυτή η ανάλυση; Ότι καθώς είναι αναγκαίο να καλλιεργείται το μοντέλο της συντροφικής αυτενέργειας, με λιγότερο κεντρικά συγκεντρωτικές μεθόδους, απαιτείται υψηλό επίπεδο πολιτικής και μαρξιστικής αυτομόρφωσης.

3.: Ρεβιζιονισμός: Άρνηση του Μαρξισμού στο όνομα του εκσυγχρονισμού

Αναπτύχθηκε παραπάνω μία σύντομη ανάλυση του δογματισμού και της ζημιάς που κάνει στο κίνημα. Χρειάζεται, όμως, μία προσοχή: συχνά, πολλές δυνάμεις προκειμένου να αποφύγουν την παγίδα του δογματισμού, καταλήγουν να πέσουν στην παγίδα του ρεβιζιονισμού ή σε άλλες περιπτώσεις επιλέγεται συνειδητά αυτός ο δρόμος.

Ο Ρεβιζιονισμός απορρίπτει θεμελιώδεις μαρξιστικές αρχές, θεοποιεί τον αστικό ακαδημαϊσμό αγνοώντας ότι ο κίνδυνος του πρισματικού επιστημονισμού είναι υπαρκτός, ενώ φυσικά και ο αστικός ακαδημαϊσμός δεν είναι κάτι το ενιαίο. Οι ρεβιζιονιστικές αναλύσεις συχνά υιοθετούν ιδεαλιστικές πλευρές, ενώ δεν διστάζουν να προχωρήσουν σε σημαντικές αλλοιώσεις στην Μαρξιστική – Λενινιστική κοσμοθεωρία, όπως λχ άρνηση του ιμπεριαλισμού, της ύπαρξης της εξάρτησης ως οικονομικής, στρατιωτικής και πολιτικής σχέσης, η ύπαρξη της εργατικής τάξης κλπ.

Στην πραγματικότητα όμως, αυτές οι «νεότερες» αναλύσεις (που στον πυρήνα τους είναι πολύ παλιές, και συνδυάζουν στοιχεία από αναλύσεις του ουτοπικού σοσιαλισμού και του πρώιμου – ανώριμου αναρχισμού) καταλήγουν όχι απλώς να απορρίπτουν βασικές μαρξιστικές – λενινιστικές αρχές, αλλά και να τις δαιμονοποιούν. Παρουσιάζουν ως

«σωστό» Μαρξισμό ένα διαστρεβλωμένο ιδεολογικό κατασκεύασμα, δίχως ίχνος αντικειμενικής επιστημονικής ανάλυσης και απορρίπτουν συχνά τον Λενινισμό.

4.: Η δική μας στάση

Για να ξεκαθαριστεί το ζήτημα της δικής μας στάσης, πρέπει να απαντηθούν βασικά ερωτήματα: Α) προτεραιοποιείται η θεωρία ή η δράση; Β) είναι ιδεολογική η επιστήμη;

4.α.: “Προτεραιότητα Θεωρίας” vs “Προτεραιότητα Δράσης”

Παραθέσαμε παραπάνω τις θέσεις του Δογματισμού και του Ρεβιζιονισμού ως προς το ζήτημα της προτεραιότητας Θεωρίας ή Δράσης. Ο Δογματισμός, για μία σειρά λόγους που εξηγήθηκαν στην δεύτερη ενότητα, δίνει έμφαση στην δράση. Αντίθετα, ο Ρεβιζιονισμός δίνει έμφαση στην θεωρία, και παραμερίζει σε σημαντικό βαθμό την δράση. Και οι δύο στάσεις αυτές είναι λαθεμένες. Εξηγούμαστε: ο Μαρξισμός – Λενινισμός υποστηρίζει ξεκάθαρα την διαλεκτική σύνδεση θεωρίας και δράσης. Η διαλεκτική σύνδεση αυτή δεν μπορεί να ερμηνευτεί ως αναγωγή του ενός πόλου σε απόλυτα πρωτεύοντος – αντίθετα, απαιτεί αλληλεπίδραση των δύο πόλων (στην εξεταζόμενη περίπτωση θεωρία και δράση). Η αλληλεπίδραση αυτή σημαίνει ότι και η θεωρία έχει επιπτώσεις στην δράση, και η δράση έχει επιπτώσεις στην θεωρία. Παράδειγμα: η Κομμούνα του Παρισιού το 1871, είχε σαφείς επιρροές από τις ανερχόμενες σοσιαλιστικές ιδέες (επίδραση θεωρίας στην δράση). Η κατάληξή της, όμως, οδήγησε τον Κ. Μαρξ και τον Φρ. Ένγκελς να αναδιατυπώσουν σειρά θέσεων (επίδραση δράσης στην θεωρία). Υπ’ αυτήν την έννοια, δεν τίθεται κάποια απ’ τις δύο έννοιες σε απόλυτη προτεραιότητα. Η πολιτική αυτομόρφωση (ατομική ή συλλογική) είναι καθήκον του κομμουνιστή στον ίδιο βαθμό που είναι και η πολιτική δράση.

4.β.: Επιστήμη και Πρισματικός Επιστημονισμός

Δογματισμός και Ρεβιζιονισμός είτε απορρίπτουν την επιστήμη ολικά (Δογματισμός) ή την αποθεώνουν στην αστική – ακαδημαϊκή μορφή της (ρεβιζιονισμός). Εξηγήσαμε παραπάνω τις πολιτικές σκοπιμότητες πίσω από την απόρριψη της Επιστήμης (εισαγωγή του ιδεαλισμού, καλλιέργεια ενός κλίματος «αλάθητου» ηγεσιών κλπ), αλλά και τους κινδύνους από την αποθέωση του αστικού ακαδημαϊσμού.

Εδώ αξίζει να αναλυθεί το ζήτημα του τι είναι επιστήμη, τι επιστημονισμός. Υπάρχουν διάφοροι ορισμοί του τι είναι επιστήμη.

Είναι αναγκαίο εδώ να απορρίψουμε την ανάλυση των εμπειριστών, η οποία λέει ότι επιστήμη είναι μόνο ό,τι εμπεριέχει το σχήμα θεωρία – πείραμα – απόδειξη. Οι κοινωνικές, νομικές, πολιτικές επιστήμες δεν είναι καλές τέχνες, αλλά επιστήμες. Το αντικείμενο της επιστήμης είναι η επισταμένη μελέτη της αντικειμενικής πραγματικότητας, τόσο σε επίπεδο φυσικών ή εν γένει υλικών ζητημάτων, όσο και σε ζητήματα κοινωνικών ζητημάτων, ή εν γένει ζητημάτων του εποικοδομήματος. Ορισμένες φορές, τίθεται το ζήτημα της υλιστικής μελέτης των μη – υλικών αντικειμένων μελέτης. Η απάντηση στο ζήτημα αυτό είναι απλή: η επιστημονική μελέτη εφαρμόζει τον διαλεκτικό υλισμό σε μη-υλικά αντικείμενα απλώς με την διαλεκτική – υλιστική απάντηση στο πρωταρχικό ερώτημα της φιλοσοφίας και στο δίπολο διαλεκτική/μεταφυσική. Αυτό σημαίνει ότι στην εξερεύνηση μίας φιλοσοφικής θέσης πχ, δεν εξερευνάται μόνο η φιλοσοφική θέση σε ένα επιφανειακό επίπεδο, αλλά αντίθετα εντοπίζονται οι ρίζες της στην οικονομική, κοινωνική, πολιτική πραγματικότητα. Υπ’ αυτήν την έννοια η επιστήμη περιλαμβάνει ενιαία θεωρητικούς και θετικούς κλάδους, οι οποίοι και διαχωρίστηκαν στα πλαίσια της καλλιέργειας της αστικής ιδεολογίας και της σχετικής ανάγκης για εξειδίκευση. Το ζήτημα, όπως άλλωστε έχει τεθεί και Μαρξιστικά, είναι η κατάργηση της εξειδίκευσης.

Στην σημερινή εποχή, εννοείται ότι το κυρίαρχο ρεύμα εκπαιδευτικά είναι εν γένει ιδεαλιστικό ή μεταφυσικό, αφού το εκπαιδευτικό σύστημα είναι μέρος του εποικοδομήματος και η μεταφυσική και ο ιδεαλισμός είναι χρήσιμα εργαλεία για την διατήρηση του status quo. Ειδικά στις σχολές των ανθρωπιστικών επιστημών, δεν διστάζουν να αναφέρονται θετικά ακόμα και σε ναζιστές θεωρητικούς, επικρατούν μεταφυσικές αναλύσεις, στην ψυχολογία προωθείται η Φροϋδική θεωρία κοκ. Στις δε φυσικές επιστήμες, επικρατεί η θεωρία της «Μεγάλης Έκρηξης» που αμφισβητείται από σημαντικούς ακαδημαϊκούς με αναφορά στον Διαλεκτικό Υλισμό, καθώς παραβιάζονται βασικές αρχές. Αντίστοιχα, στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση προωθούνται κεντρικά θεωρήσεις που είναι απολογητικές του υπάρχοντος συστήματος. Πολλοί, ιδιαίτερα οι δογματικοί, αξιοποιούν αυτήν την κατάσταση ως επιχείρημα για την απόρριψη της επιστήμης εν συνόλω. Τι αγνοεί αυτή η ανάλυση; Αγνοεί και συνειδητά συγκαλύπτει ότι πρώτον, υπάρχουν μεμονωμένες περιπτώσεις ακαδημαϊκών και εκπαιδευτικών που πάνε κόντρα σε αυτό το ρεύμα, ενώ παράλληλα αγνοεί το πιο βασικό γεγονός απ’ όλα για την επιστήμη: ότι από την στιγμή που η επιστήμη επηρεάζεται από το πρίσμα της ιδεολογίας, τότε παύει να είναι αντικειμενική επιστήμη και μετουσιώνεται σε

επιστημονισμό, ο οποίος είναι πρισματικός και καταλήγει απολογητικός του κυρίαρχου συστήματος.

Παράλληλα, παρ' όλη την αρνητική εικόνα που κυριαρχεί στην δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση, πρέπει να σημειωθεί ότι ακόμα παρέχονται κάποια βασικά εργαλεία (όπως η εκμάθηση στην μελέτη), τα οποία μπορούν και να αξιοποιηθούν αργότερα από έναν άνθρωπο που προβληματίζεται. Για να τεθεί πιο απλά, το ότι ο Μαρξισμός – Λενινισμός δεν διδάσκεται ως ξεχωριστό αντικείμενο στα σχολεία και τις σχολές, δεν είναι καλή δικαιολογία για το ότι δεν διαβάσει κάποιος αρκετά και σωστά πολιτική φιλοσοφία, ούτε μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι αυτή δεν πρέπει να μελετάται.

5. Τελικά συμπεράσματα

Εξηγήθηκαν παραπάνω ορισμένοι προβληματισμοί ως προς το ζήτημα του δογματισμού και του ρεβιζιονισμού. Επιχειρήθηκαν να καταρριφθούν κάποια από τα θεμελιώδη ιδεολογήματα αυτών των ρευμάτων. Φυσικά, μία τέτοια κατάρριψη δεν θα μπορούσε να εξαντληθεί σε ένα σύντομο άρθρο όπως αυτό, και είναι ανάγκη στο μέλλον να προχωρήσουμε στην έκδοση ενός μεγαλύτερου εγχειριδίου/κειμένου με αυτήν την κατεύθυνση.

Παραμένοντας, όμως, στο βασικό ζήτημα του παρόντος άρθρου: εξετάζοντας τα παραπάνω, μπορούμε με ασφάλεια να πούμε ότι δογματισμός και ρεβιζιονισμός είναι αντι-μαρξισμός. Μπορεί να ξεκινούν από διαφορετικές αφετηρίες, αλλά όπως καταδείχθηκε παραπάνω καταλήγουν στην κοινή παραβίαση των ορίων της διαλεκτικής και του υλισμού. Το υπαρκτό θέμα, όμως, που καλείται η σύγχρονη κομμουνιστική αριστερά να λύσει είναι αυτό της οικοδόμησης ενός σύγχρονου κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος, με αντίστοιχα σύγχρονες πολιτικές επεξεργασίες. Αυτές οι εξελίξεις, όμως, απαιτούν εγκατάλειψη της πολιτικής της ιδεολογικοπολιτικής περιχαράκωσης των οργανώσεων, αλλά και γνήσια επαναστατική στρατηγική: στρατηγική που θα συνδυάζει επαναστατική θεωρία και δράση σε συνάρτηση με τις κοινωνικές εξελίξεις, απαλλαγμένη από όλα τα αντι-μαρξιστικά βαρίδια.»

(άρθρο στο SpartakosGR και την ψηφιακή *Φωνή της Αλήθειας*)

III.

 Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ

«Ας περάσουμε τώρα στο ζήτημα της ανάγκης οργανωμένων συνεδριάσεων με συγκεκριμένη δομή. Προκύπτει απ' την μαρξιστική – λενινιστική κοσμοθεωρία κάτι τέτοιο; Ναι, σύντροφοι, προκύπτει. Ο Λένιν, στο έργο του «ένα βήμα μπρος, δύο βήματα πίσω» καταδεικνύει πως η Οργάνωση δεν αποτελεί «λέσχη συζητήσεων» ή φιλοσοφικών προβληματισμών, αλλά αντίθετα κεντρικό επιτελείο του αγώνα. Τι σημαίνει αυτό: κέντρο λήψης πολιτικών αποφάσεων, οι οποίες παρά τις όποιες ενστάσεις – οι οποίες ενστάσεις και πρέπει να εκδηλώνονται εντός του Οργάνου – οφείλουν να εφαρμόζονται απαρέγκλιτα, χωρίς όρους, χωρίς προϋποθέσεις και χωρίς αστερίσκους.

Επίσης, όλα τα καταστατικά των επαναστατικών Οργανώσεων, ακόμα και πριν την συγκρότηση του ιστορικού ΚΚΕ 1918-1956, ακόμα και των μικρότερων εξ αυτών, όπως ο Σοσιαλιστικός Όμιλος Αθηνών (...), προέβλεπαν συγκεκριμένους τύπους διαδικασιών, που πατάνε πάντα στο πρότυπο: Εισήγηση – Τοποθετήσεις – Κλείσιμο/Απόφαση.

Είδαμε παραπάνω τα παραδείγματα από την ιστορία μας – τα οποία και είναι διδακτικά, τολμώ να πω – είδαμε και το φιλοσοφικό ζήτημα της αιτίασης να μην έχουμε διαδικασίες. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι το ζήτημα είναι λήξαν, αλλά (...) κάτι τέτοιο δεν είναι σωστό.

Τι μας χρειάζεται, (...) ο τύπος, η διαδικασία, αυτό το «γραφικό» κατά ορισμένες αναλύσεις στυλ δουλειάς; Μας χρειάζεται στο εξής: τηρώντας το Καταστατικό μας, λαμβάνοντας συντεταγμένα αποφάσεις στο τέλος κάθε συνεδρίασης – σε όλα τα όργανα, από Ομάδες ως ΚΕ – διασφαλίζουμε ότι οι αποφάσεις τηρούνται, οι αποφάσεις είναι ενιαίες. Και πάνω απ' όλα, δεν δίνουμε δικαίωση στο φαινόμενο του όχλου, στο φαινόμενο του «ποιος θα μιλήσει περισσότερο» ή «δυνατότερα», αλλά στον ουσιαστικό δημοκρατικό διάλογο, μέσα στα πλαίσια του Συλλογικού Συγκεντρωτισμού. Γιατί, σύντροφοι, σήμερα είμαστε λίγοι, αλλά σκοπός μας αύριο να είμαστε πολλοί. Και τότε δεν θα μάθουμε «νέο στυλ δουλειάς» μηχανικά, αυτόματα. Θα αναπαράγουμε αυτό που ξέρουμε. Και αν αυτό που ξέρουμε είναι το στυλ της μέσης αναρχικής κολεχτίβας, τότε αυτό θα διατηρήσουμε. Αν, όμως, αυτό που ξέρουμε είναι το Μαρξιστικό – Λενινιστικό στυλ δουλειάς, με συντεταγμένες διαδικασίες, με ανεβασμένα ποιοτικά χαρακτηριστικά, θα μπορέσουμε και να το εφαρμόσουμε και να βοηθήσουμε και τους νέους μας συντρόφους να το υιοθετήσουν.

Αλλά ακόμη και αν επιλέξουμε να αγνοήσουμε όλα τα παραπάνω, υπάρχει και ένας εντελώς πρακτικός λόγος. Σύντροφοι, όλοι εκτιμάμε την οικονομία χρόνου γιατί όλοι έχουμε βεβαρυμμένα ωράρια, υποχρεώσεις, ευθύνες. Είμαστε εργαζόμενοι, φοιτητές και πάνω απ' όλα άνθρωποι που έχουμε τις υποχρεώσεις και τις ασχολίες μας, την προσωπική μας ζωή, τους φίλους, τις παρέες κλπ. Είναι φυσικό να θέλουμε τον χρόνο μας και να τον μετράμε. Και έτσι πρέπει.

Αξίζει τέλος μια αναφορά στην αξία του καταμερισμού ευθυνών, των τομέων ευθύνης και να εξηγήσουμε και δύο πράγματα γύρω απ' αυτούς. Πρώτον, ότι κάποιος σύντροφος αναλαμβάνει έναν τομέα ευθύνης δεν σημαίνει ότι ασχολείται μόνος αυτός με αυτόν τον τομέα, ούτε ότι ασχολείται αυτός μόνο με αυτόν τον τομέα. Σημαίνει ότι αναλαμβάνει τον συντονισμό του Τομέα αυτού. Ο λόγος, λοιπόν, δεν είναι τυπολατρικός, δεν είναι για την καρέκλα ή οτιδήποτε, είναι καθαρά πρακτικός.»

(από την εισήγηση στην ΚΕ την 01/06/2025)

ΙV.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο ρωσο-ουκρανικός πόλεμος φαίνεται να μπαίνει σε μια νέα φάση. Την ίδια στιγμή, ξαναξεσπώνονται μέτωπα πολέμου σε διάφορες γωνίες της γης. Χαρακτηριστικά παραδείγματα η σύγκρουση Ιράν - Ισραήλ, η αναθέρμανση των πολεμικών εστιών στην Κίνα, την ευρύτερη Ασιατική ήπειρο, πραξικοπήματα και εμφύλιοι στην Αφρική. Παράλληλα, όμως, γεννάται και ένας προβληματισμός για την στάση της κομμουνιστικής αριστεράς, ή έστω των οργανώσεων που θέλουν να αναφέρονται σε αυτήν την έννοια.

Η κομμουνιστική αριστερά σήμερα χωρίζεται ουσιαστικά σε δύο στρατόπεδα, τα οποία μοιάζουν όχι μόνο στην παρούσα φάση, αλλά και στην ουσία τους, πλήρως ασυμβίβαστα. Το ένα εκ των στρατοπέδων αυτών είναι αυτό της Κομμουνιστικής Συνέπειας, που αναγνωρίζει ότι οι εργαζόμενοι λαοί δεν έχουν καμία ανάγκη από την ασπίδα του ενός ή του άλλου ιμπεριαλιστή, μα αντίθετα χρειάζεται ταξικά προσανατολισμένος αγώνας, δηλαδή συγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της. Εννοείται πως σε αυτή την κατεύθυνση δεν εξετάζουμε μια σεχταριστική - απομονωτική κατεύθυνση συσπείρωσης, μα αντίθετα πρόκειται για μία κατεύθυνση μετωπικής πάλης, παρασέρνοντας πλάι στην εργατική τάξη τα χαμηλότερα σύμμαχα κοινωνικά στρώματα: φτωχά τμήματα της αγροτιάς, μερίδα των αυτοαπασχολουμένων, προοδευτική μερίδα της διανοήσης, νεολαίοι με καταγωγή από την εργατική τάξη και τα ευρύτερα στρώματα των εργαζομένων. Το δεύτερο στρατόπεδο είναι αυτό το οποίο υποστηρίζει ανοιχτά ή συγκαλυμμένα πως οι εργαζόμενοι και οι εργάτες πρέπει να στρατευτούν πίσω από την σημαία του ενός ή του άλλου ιμπεριαλιστή ή να διαλέξουν στρατόπεδο μπροστά στους πολέμους που έρχονται. Σκοπός του άρθρου είναι να καταδειχθεί ότι ακόμα και σήμερα ο πόλεμος είναι πρώτιστα στραμμένος ενάντια στην εργατική τάξη και τα σύμμαχα με αυτήν κοινωνικά στρώματα και με βάση αυτήν την αρχή να τονιστεί η αναγκαιότητα ανατροπής του συστήματος των πολέμων. Εκτιμάται πως θα ήταν ανούσιο και τουλάχιστον ατυχές να επικεντρωθεί το παρόν άρθρο στις θέσεις μεμονωμένων οργανώσεων καθώς αυτές είτε αλλάζουν με τον καιρό, είτε υποκρύπτουν (όπως θα καταδειχθεί) την επιδίωξη της ταξικής και πολιτικής αποστασίας, ή σε κάποιες άλλες - ελάχιστες - περιπτώσεις διατυπώνονται περισσότερο για να δηλώσουν μια διαφοροποίηση από άλλες δυνάμεις παρά για να εκφράσουν πραγματικές εκτιμήσεις της κοσμοθεωρίας.

1. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ

1.α. Τα βασικά γνωρίσματα του Ιμπεριαλισμού και ο πόλεμος

Όπως καταδεικνύεται από το έργο του Β. Ι. Λένιν «Ο Ιμπεριαλισμός ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού», βασικά γνωρίσματα του ιμπεριαλισμού είναι τα παρακάτω: 1) Συγκέντρωση της παραγωγής και του κεφαλαίου που έχει φτάσει σε τέτοια υψηλή βαθμίδα ανάπτυξης, ώστε να δημιουργεί μονοπώλια που διαδραματίζουν αποφασιστικό ρόλο στην οικονομική ζωή, 2) συγχώνευση του τραπεζικού κεφαλαίου με το βιομηχανικό και δημιουργία μιας χρηματιστικής ολιγαρχίας πάνω στην βάση αυτού του «χρηματιστικού κεφαλαίου», 3) εξαιρετικά σπουδαία σημασία αποκτά η εξαγωγή κεφαλαίου, σε διάκριση με την εξαγωγή εμπορευμάτων, 4) ο σχηματισμός διεθνών μονοπωλιακών καπιταλιστικών ενώσεων που μοιράζουν τον κόσμο μεταξύ τους και 5) ολοκλήρωση του εδαφικού μοιράσματος όλου του κόσμου μεταξύ των μεγαλύτερων καπιταλιστικών δυνάμεων. Απ' αυτά τα χαρακτηριστικά προκύπτει και η δημιουργία και επιβολή σχέσεων εξάρτησης μεταξύ των ισχυρών οικονομικών κέντρων (τις λεγόμενες ιμπεριαλιστικές χώρες) και των δυνάμεων αυτών που μετατρέπονται σε δέκτες εντολών των ιμπεριαλιστικών χωρών (τις λεγόμενες εξαρτημένες χώρες), χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι οι εξαρτημένες χώρες δεν έχουν κανένα περιθώριο αυτενέργειας. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον – το οποίο λόγω έκτασης δεν μπορεί να αναλυθεί στο παρόν – διαθέτουν οι λεγόμενες περιφερειακές δυνάμεις, δηλαδή χώρες που ενώ δεν βρίσκονται σε θέση απόλυτης ισχύος (κατά τρόπο που να τοποθετούνται στην θέση των ιμπεριαλιστικών χωρών) δεν βρίσκονται ούτε στην θέση της έντονης εξάρτησης (όπως οι εξαρτημένες χώρες). Οι περιφερειακές δυνάμεις μπορούν να προβάλλουν ακόμη και εμπόδια αλλά και ιδιαίτερες αξιώσεις απέναντι στις ιμπεριαλιστικές, χωρίς όμως να φτάνουν στο επίπεδό τους.

Εκ των παραπάνω συνάγεται ένα απλό και βασικό συμπέρασμα: το κύριο γνώρισμα του ιμπεριαλισμού, η εκδήλωσή του δεν είναι η διεξαγωγή πολέμων, αλλά μία σειρά άλλα, όπως η κεφαλαιακή συσσώρευση και το μοίρασμα του κόσμου σε σφαίρες επιρροής. Τι ρόλο όμως διαδραματίζει ο πόλεμος στην φάση του ιμπεριαλισμού; Ο πόλεμος είναι αναπόφευκτο χαρακτηριστικό του ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού, και όπως θα καταδειχθεί παρακάτω ο πόλεμος διαθέτει μια οικονομική λειτουργία και μία ιδεολογική, που όμως σε κάθε περίπτωση είναι αναφαίρετο μέρος της αναπαραγωγικής διάστασης της υπερδομής (Überbau) για την οποία μιλά ο Κ. Μαρξ στην Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας.

Το αναπόφευκτο του πολέμου στον ιμπεριαλισμό έγκειται στο ότι προκειμένου να εδραιωθεί ή να αμφισβητηθεί η υφιστάμενη κατανομή του κόσμου σε σφαίρες επιρροής – και κατ' επέκταση να υπάρξει αναδιανομή του συσσωρευμένου κεφαλαίου μεταξύ καπιταλιστών, χρειάζονται οι πολεμικές συρράξεις.

1.β. Η οικονομική λειτουργία του πολέμου στον Ιμπεριαλισμό.

Παρ' ότι η οικονομική λειτουργία του πολέμου στον Ιμπεριαλισμό (δηλ. στον Ιμπεριαλιστικό Καπιταλισμό) είναι φαινομενικά εύκολα εντοπίσιμη αξίζει να γίνει μία αναφορά σε αυτήν.

Όπως καταδείχθηκε παραπάνω, ο πόλεμος αν και δεν είναι το κύριο στον ιμπεριαλισμό είναι αναπόσπαστο μέρος του. Η ανάγκη καταμερισμού της παγκόσμιας παραγωγικής διαδικασίας, η αμφισβήτηση των θεσπισμένων σφαιρών επιρροής, αλλά ακόμα και η καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων (εργαζομένων και εργοστασίων) συνιστούν αναπόσπαστα κομμάτια που οδηγούν νομοτελειακά στον πόλεμο. Ακόμη και οικονομικές και πολιτικές ενώσεις όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση βλέπουμε να οδηγούνται σταδιακά σε αδιέξοδο μέσα στις κυοφορούμενες αντιθέσεις του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Τα παραπάνω, ενώ αφορούν κυρίως στην οικονομική διάσταση του πολέμου στον ιμπεριαλισμό, μπορούν εν μέρει να θεωρηθούν και χαρακτηριστικά της οικονομικής λειτουργίας.

Για να εξεταστεί η οικονομική λειτουργία θα πρέπει να εξεταστεί πώς η πράξη της πολεμικής σύρραξης εξυπηρετεί τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και ειδικά τα παραπάνω γνωρίσματα του ιμπεριαλιστικού πολέμου και των συγκρούσεων δια αντιπροσώπων. Από την θεώρηση αυτή προκύπτει ακριβώς ότι η ίδια η πράξη της σύρραξης μεταξύ καπιταλιστικών χωρών αποτελεί εκδήλωση ακριβώς αυτών των αναγκών. Μπορεί κανείς να δει ότι τουλάχιστον 180 δις δολάρια έχουν δαπανηθεί από τις ΗΠΑ στον πόλεμο Ρωσίας – Ουκρανίας (και αυτό υπό την προϋπόθεση ότι θεωρούμε ως απαρχή του πολέμου την ρωσική παρέμβαση του 2022). Εύκολο να αναλογιστεί κανείς τα οφέλη των πολεμικών βιομηχανιών από μία τέτοια «εκχώρηση». Ο λόγος που χρησιμοποιούνται τα εισαγωγικά για την χρήση της λέξης εκχώρηση, είναι καθώς δεν περιγράφει ακριβώς την πραγματικότητα, αφού αποκρύπτει την ανταλλακτική διαδικασία. Έτσι, ενώ η διοίκηση Biden είχε δώσει 182 δις σε εξοπλισμό χωρίς υποσχέσεις περί ανταλλαγμάτων, η διοίκηση Trump πιέζει για μία συμφωνία αποπληρωμής, μέσα από την παραχώρηση δικαιωμάτων χρήσης σπανίων γαιών της Ουκρανίας, αξίας – τουλάχιστον 400 δις δολαρίων ΗΠΑ. Ακριβώς από τα παραπάνω προκύπτει ότι ο πόλεμος εξυπηρετεί μία οικονομική διάσταση του

ιμπεριαλισμού, δηλαδή τον επανακαταμερισμό των σφαιρών επιρροής, την διεθνή αναδιανομή κεφαλαίου μεταξύ των καπιταλιστικών χωρών και, τέλος, την εδραίωση ενός νέου status quo με ημερομηνία λήξης.

1.γ. Η ιδεολογική λειτουργία του πολέμου στον Ιμπεριαλισμό.

Εκτέθηκε παραπάνω το ζήτημα της οικονομικής λειτουργίας του πολέμου στις συνθήκες του Ιμπεριαλισμού, ως ανώτατου σταδίου του καπιταλισμού. Πέραν όμως της προαναφερθείσας οικονομικής λειτουργίας, δεν μπορεί να αγνοηθεί το ζήτημα της ιδεολογικής λειτουργίας του πολέμου στα πλαίσια αυτά.

Για να γίνει κατά τρόπο ορθό και ολοκληρωμένο η ανάλυση αυτή, απαιτείται να ορίσουμε την έννοια της ιδεολογίας. Και για να προχωρήσουμε στον ορισμό της έννοιας αυτής θα χρειαστεί να προσφύγουμε στην «Γερμανική Ιδεολογία» που συνέγραψαν ο Κ. Μαρξ και ο Φρ. Ένγκελς, αφού πρώτα εξετάσουμε την θέση της ιδεολογίας στο μοντέλο βάση-υπερδομή που παρατίθεται στην Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας.

Σύμφωνα με τον Κ. Μαρξ, λοιπόν, ως πρωταρχικό ορίζεται η ύλη, η οποία και επιδρά και καθορίζει την ανθρώπινη συνείδηση. Λόγω αυτής της σχέσης πρωτεύοντος και επακόλουθου προκύπτει η σύνδεση του πολέμου που διεξάγεται στα πλαίσια του ιμπεριαλιστικού συστήματος με τις ίδιες τις βάσεις του ιμπεριαλιστικού συστήματος. Αναλύθηκε παραπάνω το ζήτημα του πώς μέσω αυτής της ιδιαίτερης διάστασης της υπερδομής (του πολέμου στο σύστημα του ιμπεριαλισμού) εξασφαλίζεται η θετική ρύθμιση της οικονομικής βάσης, δηλαδή η επίλυση των εσωτερικών της αντιθέσεων και αντιφάσεων ακόμη και μέσα από την χρήση καταστροφικών μέσων.

Πέραν αυτής της δραστηριότητας, όμως, τα περισσότερα στοιχεία της υπερδομής διαθέτουν και μία ιδεολογική – αναπαραγωγική λειτουργία. Για το ζήτημα της ιδεολογίας μιλά με ιδιαίτερη έκταση ο Κ. Μαρξ, ενώ σημαντική αναφορά βλέπουμε και από άλλους στοχαστές. Αν θα μπορούσε να συνοψιστεί σε μία φράση η θέση του Μαρξ για την ιδεολογία είναι πως αυτή αποτελεί μία διαστρεβλωμένη σύλληψη της πραγματικότητας που αποσκοπεί και στην αναπαραγωγή των υφιστάμενων οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων.

Τίθεται το ερώτημα, πώς γίνεται μία καταστροφική συνθήκη όπως ο πόλεμος να συμβάλλει στην αναπαραγωγή των οικονομικών σχέσεων; Η απάντηση προκύπτει από τον ίδιο τον ιδεολογικό πυρήνα του πολέμου. Στις συνθήκες του πολέμου, εντός της ίδιας της πολεμικής πράξης, καλλιεργείται ένα πνεύμα «εθνικής ενότητας» που προσεγγίζει την

κοινωνία ως κοινότητα, με την έννοια της ομάδας που έχει κοινά συμφέροντα τα οποία θίγονται μπροστά σε μία «υπαρξιακή απειλή», η οποία προσωποποιείται στην χώρα – εχθρό. Αυτή η συσπείρωση που δημιουργεί ένα πνεύμα υπερεθνικισμού είναι που οδηγεί στην αναπαραγωγή των υφιστάμενων κοινωνικών σχέσεων, στρατεύει τον εργαζόμενο λαό κάτω απ' την σημαία της Αστικής Τάξης της χώρας του και των ιμπεριαλιστών που την στηρίζουν, και δημιουργεί ένα πνεύμα συγκάλυψης των ταξικών διαφορών. Εκεί ακριβώς έγκειται και η ιδεολογική λειτουργία του πολέμου στον πόλεμο που διεξάγεται εντός των συνθηκών του ιμπεριαλισμού.

1.δ. Χαρακτηρισμός των σύγχρονων συρράξεων (ή «Όλοι οι πόλεμοι είναι ιμπεριαλιστικοί;»)

Το κύριο ζήτημα για τον χαρακτηρισμό των σύγχρονων συρράξεων είναι αν είναι όλοι οι πόλεμοι ιμπεριαλιστικοί. Με άλλα λόγια, αν κάθε πόλεμος που προκύπτει στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας είναι ιμπεριαλιστικός ή πρέπει να λάβει έναν άλλο χαρακτηρισμό. Η διάκριση αυτή είναι αναγκαία καθώς άλλες συνθήκες δράσης διαμορφώνονται στα πλαίσια ενός ιμπεριαλιστικού πολέμου και άλλες συνθήκες – δυνατότητες δράσης προκύπτουν στο έδαφος μίας σύρραξης που μπορεί να έχει χαρακτηριστικά ιμπεριαλιστικής εισβολής, πολέμου δια αντιπροσώπων, πολέμου μεταξύ δύο εξαρτημένων δυνάμεων από κοινό ιμπεριαλιστή (για καλύτερη κατανόηση του σχήματος της εξάρτησης βλ. παραπάνω) ή ακόμα και εμφύλιας αστικής/ενδοαστικής σύρραξης. Συνιστά γενικά ορθή παραδοχή ότι σε όλες τις προαναφερθείσες περιπτώσεις ο στόχος είναι κοινός, δηλαδή η ανατροπή του καπιταλισμού, η οικοδόμηση λαϊκής εξουσίας, η πλήρης κοινωνική χειραφέτηση. Όμως, κάθε μορφή πολέμου γεννά συγκεκριμένες μεθόδους εκπλήρωσης αυτού του καθήκοντος.

Προκειμένου να απαντηθεί συνοπτικά το ερώτημα αν είναι όλοι οι πόλεμοι ιμπεριαλιστικοί, θα πρέπει πρώτα και κύρια να έχει κανείς απαντήσει στο ερώτημα «εξάρτηση ή θεωρία της αλληλεξάρτησης;» και μόνο υπό τον όρο ότι δίνει την επιστημονικά τεκμηριωμένη απάντηση περί απόρριψης του σχήματος της αλληλεξάρτησης και των διάφορων μορφών με τις οποίες αυτό εκφράζεται, τότε θα κατανοήσει ότι ακριβώς καθώς ο χαρακτήρας των χωρών δεν είναι ενιαίος ιμπεριαλιστικός, αλλά οι χώρες χωρίζονται σε κατηγορίες με βάση το επίπεδο εξάρτησης από το οποίο χαρακτηρίζονται και έτσι κατ' επέκταση ο πόλεμος λαμβάνει διαφορετικές μορφές.

Παραπάνω εκτέθηκαν ορισμένες μορφές πολέμου (ιμπεριαλιστικός πόλεμος, πόλεμος δια αντιπροσώπων, ιμπεριαλιστική

εισβολή κοκ). Με βάση ποια κριτήρια γίνεται αυτός ο χωρισμός; Ορισμένα κριτήρια που μπορούμε να θέσουμε για τον χωρισμό – χαρακτηρισμό αυτό είναι α) η θέση της κάθε εμπλεκόμενης χώρας στην διεθνή ιμπεριαλιστική αλυσίδα, β) το επίπεδο εμπλοκής μίας ιμπεριαλιστικής δύναμης στην υπό εξέταση σύρραξη, γ) τα ουσιαστικά πολιτικο-οικονομικά δεδομένα πίσω από την σύρραξη αυτή.

Έτσι οδηγούμαστε στο συμπέρασμα πως ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι η άμεση ένοπλη (και όχι οικονομική ή εμπορική) σύρραξη μεταξύ δύο ιμπεριαλιστικών κρατών, χωρίς να τηρούνται «ούτε τα προσχήματα», δηλαδή χωρίς μεσολάβηση αντιπροσώπων – εξαρτημένων κρατών. Αναμφίβολα η δομή της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας μπορεί να οδηγήσει σε πολέμους που δεν είναι ιμπεριαλιστικοί και αυτό δεν «αθώνει» τον Ιμπεριαλισμό, αλλά αντίθετα καταδεικνύει την πολυπλοκότητά του και τα σύνθετα μέσα που αυτό το σύστημα μετέρχεται για την αναπαραγωγή και επιβίωσή του. Οι πόλεμοι μπορεί να είναι ιμπεριαλιστικά υποκινούμενοι, αλλά αυτό το χαρακτηριστικό δεν τους καθιστά αυτόματα ως ιμπεριαλιστικούς. Μία τέτοια λογική θα ήταν δούρειος ίππος της θεωρίας περί γενικού ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα των κρατών («όλες οι χώρες είναι ιμπεριαλιστικές») και της θεωρίας περί αμοιβαίας αλληλεξάρτησης («ΗΠΑ και Ελλάδα είναι αμοιβαία εξαρτημένες αλλά ανισόμετρα»).

2. ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

2.α. Τα οικονομικά, ιδεολογικά και κοινωνικά γνωρίσματα του φασισμού

Τα βασικά γνωρίσματα του φασισμού διακρίνονται σε τρία επίπεδα. Στο οικονομικό, το ιδεολογικό και το κοινωνικό. Το θεμελιώδες που πρέπει να εξετάσουμε είναι το οικονομικό, αφού η οικονομία αποτελεί την “βάση”, το υλικό θεμέλιο πάνω στο οποίο δομείται η εκάστοτε κοινωνική υπερδομή, η οποία και περιλαμβάνει την ιδεολογία.

Βασικό γνώρισμα του φασισμού στο οικονομικό επίπεδο είναι η οργανική ταύτιση των συμφερόντων της Αστικής Τάξης με την κρατική εξουσία. Αυτή η ταύτιση δεν περιορίζεται σε μια ιδεολογική σύμπλευση, αλλά υλοποιείται μέσα από θεσμούς ανοιχτής παρέμβασης των μεγάλων καπιταλιστών στην άσκηση της κρατικής πολιτικής. Σε αντίθεση με την αστική “δημοκρατία”, όπου η επιρροή της Αστικής Τάξης εμφανίζεται μερικώς συγκαλυμμένη μέσω μηχανισμών όπως τα λόμπι, τα ΜΜΕ και η κομματική χρηματοδότηση, στον φασισμό αυτή η σχέση απογυμνώνεται και θεσμοποιείται.

Χαρακτηριστικά ιστορικά παραδείγματα αποτέλεσαν η ναζιστική Γερμανία και η φασιστική Ιταλία, όπου εκπρόσωποι των μεγάλων επιχειρήσεων και βιομηχάνων συμμετείχαν άμεσα σε Υπουργεία, κρατικές επιτροπές και όργανα “κοινωνικής διαβούλευσης”. Με την πολιτική των “εθνικών συνδικάτων” και την κατάργηση της ταξικής ανεξαρτησίας του εργατικού κινήματος, το φασιστικό κράτος επιφόρτιζε τους ίδιους τους εργοδότες ή τους διορισμένους “εργοπατέρες” με το έργο της εργατικής “εκπροσώπησης”. Αυτοί οι εργοπατέρες, συνήθως εντεταλμένοι του καθεστώτος ή των εργοδοτών, δεν είχαν καμία οργανική σύνδεση με την εργατική τάξη, πολλώ δε μάλλον με τον κλάδο που “εκπροσωπούσαν”.

Ο φασισμός, όπως τον περιέγραψε και ο ίδιος ο Μπενίτο Μουσολίνι, είναι κατεξοχήν κορπορατιστικός: οικοδομεί ένα κρατικό μοντέλο στο οποίο το κράτος λειτουργεί ως άμεσος εκφραστής των καπιταλιστικών συμφερόντων, οργανώνοντας την κοινωνία και την οικονομία πάνω στη βάση των “συνεργαζόμενων τάξεων”, με την ταξική κυριαρχία της αστικής τάξης πλήρως εξασφαλισμένη και θεσμοθετημένη.

Ως προς το ιδεολογικό επίπεδο του φασισμού συγκεντρώνονται μία σειρά χαρακτηριστικά: το πρώτο και κύριο είναι η αντικομμουνιστική στόχευση. Μέσα από αυτήν, ο φασισμός προσπαθεί να καταστείλει το κομμουνιστικό κίνημα με σκοπό την αναπαραγωγή της καθεστηκυίας τάξης. Για να καταφέρει την υλοποίηση της στόχευσης αυτής, ο φασισμός στρέφεται στο αφήγημα της “εθνικής ενότητας” που στηρίζεται στην φράση “πάνω απ’ όλα είμαστε ομοεθνείς”. Την ίδια στιγμή, για να μπορέσει να υπάρξει το αφήγημα της “εθνικής ενότητας” χρειάζεται ένας συλλογικός εχθρός, ο οποίος κάποιες φορές είναι ακόμα και ολόκληρες κοινωνικές ομάδες (πχ Εβραίοι, Μουσουλμάνοι, ΛΟΑΤ, Ρομά, Αλλόθρησκοι κλπ) ή φανταστικές συνωμοσίες (πχ “Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών” ή η σύγχρονη αμερικανική θεωρία συνωμοσίας “Q-Anon”).

Τέλος, ως προς το ζήτημα του κοινωνικού επιπέδου εντοπίζεται ως βασικό χαρακτηριστικό η δίωξη, η προσπάθεια αφανισμού και η λήψη εκτενών μέτρων καταστολής κατά οποιουδήποτε δεν χωρά στο “εθνικό αφήγημα”. Φυσικά, αυτή η δίωξη, ο αφανισμός και η καταστολή δεν γίνονται από ιδεοληψία, αλλά αποτελούν στρατηγική επιλογή. Μέσα από αυτό το σύστημα πρακτικών το πολιτικό προσωπικό επιδιώκει την ενίσχυση του εθνικού αφηγήματος προβάλλοντας τους διωκόμενους ως συλλογικούς εχθρούς της “κοινότητας”. Όμως, το κομμουνιστικό κίνημα στέκεται απέναντι σε αυτή την ιδεολογία. Και ακριβώς λόγω αυτής της

στάσης του, καταλήγει να στοχοποιείται ευκολότερα από τους ακόλουθους του φασιστικού αφηγήματος.

2.β. Η ιδεολογία του φασισμού στην υπηρεσία των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών

Έγινε αναφορά παραπάνω στο ιδεολογικό πλαίσιο του φασισμού, το οποίο κατασκευάζει ένα ψευδές συλλογικό “εμείς” και ένα φαντασιακό εχθρικό “άλλο”. Αυτές, όμως, οι κατασκευές δεν είναι απλά φανταστικές, αλλά και επικίνδυνες, αφού στοχεύουν στην στράτευση των λαών κάτω από τις σημαίες των ιμπεριαλιστών. Μέσα από την ιδεολογία της “εθνολαϊκής κοινότητας υπό απειλή”, καλείται ο εργαζόμενος λαός να συρθεί στην σφαγή για τα συμφέροντα της εγχώριας ή της ξένης αστικής τάξης.

Εκεί ακριβώς αποκαλύπτεται και το σημείο όπου η πολιτική του φασισμού μετατρέπεται σε μια ανοιχτή μορφή ταξικής θανατοπολιτικής. Δηλαδή, σε μια έκφραση εξουσίας που αντιμετωπίζει την ανθρώπινη ζωή ως δευτερεύον ζήτημα, όχι μόνο στην πράξη αλλά και στη διακήρυξη.

Στο επίπεδο της φασιστικής ρητορικής, κυριαρχεί το ερώτημα-πρόταγμα: «Τι αξίζει η ζωή του ενός μπροστά στην υπεράσπιση της πατρίδας;» — ένα ερώτημα που παρουσιάζεται ως αυτονόητο, ηρωικό και πατριωτικό. Αυτό που αποσιωπάται όμως είναι ο βαθύτατα ταξικός χαρακτήρας αυτής της κατασκευής.

Γιατί αυτό που πραγματικά εννοούν οι Αστικές Τάξεις και το πολιτικό τους προσωπικό, όταν θέτουν τέτοια ερωτήματα, είναι: «Τι αξία έχει η ζωή του εργάτη, του φτωχού νεολαίου, του μετανάστη, μπροστά στην υπεράσπιση της εξουσίας μας;»

Και εδώ χρειάζεται να είμαστε απολύτως σαφείς: όταν οι αστοί μιλούν για «πατρίδα», εννοούν το κράτος και την κοινωνία που κυβερνούν οι ίδιοι, με το κεφάλαιό τους, τους νόμους τους και τους στρατούς τους. Αν η πατρίδα αυτή περνούσε στα χέρια του λαού και της εργατικής τάξης, τότε ξαφνικά η «θυσία για την πατρίδα» θα γινόταν γι’ αυτούς έγκλημα. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι ως «έγκλημα» ερμήνευσαν όλοι οι απολογητές του καπιταλισμού την υπεράσπιση των σοσιαλιστικών χωρών, απόδειξη ότι και η 4^η Διεθνής των Τροτσκιστών τάχθηκε κατά των αντιστασιακών κινήματων κατά την διάρκεια του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου, καταδικάζοντας τους αντιστασιακούς ως «εθνικιστές». Βλέπουμε, λοιπόν, ότι και οι υποτιθέμενοι οπαδοί της «(εσωκομματικής) δημοκρατίας» στην πραγματικότητα προτιμούσαν τον φασισμό αντί του σοσιαλισμού... Η ανθρώπινη ζωή, λοιπόν, αποκτά

ή χάνει αξία ανάλογα με την υπηρεσία που προσφέρει στην ταξική κυριαρχία στην αντίληψη αυτή.

2.γ. Η θανατοπολιτική ενάντια στην εργατική τάξη ως εγγενές στοιχείο του καπιταλισμού

Η ταξική θανατοπολιτική του φασισμού δεν εμφανίζεται ξαφνικά, ούτε αποτελεί “εκτροπή” από έναν υποτιθέμενο ουδέτερο δημοκρατικό κανόνα. Αντιθέτως, η θερμοκοιτίδα της είναι η ίδια η Αστική “Δημοκρατία”, η οποία καλλιεργεί τις πρώτες ύλες αυτής της λογικής: τη φυσικοποίηση της θυσίας, την ιεροποίηση της πατρίδας, τη σχετικοποίηση της ανθρώπινης ζωής.

Πόσες φορές δεν ακούμε να δηλητηριάζονται τα παιδιά από το σχολείο ακόμη, με το αφήγημα της “ευγενούς θυσίας για την πατρίδα”; Πόσες φορές δεν προβάλλονται, ακόμη και σε σχολικές αίθουσες, οι εθνικοί μύθοι – όπως το “Όχι” του δικτάτορα Μεταξά (ο οποίος παρουσιάζεται ως “πατριώτης”) – ως ύψιστη εκδήλωση πατριωτικού καθήκοντος; Η Αστική Τάξη χρειάζεται να προετοιμάζει διαρκώς συνειδήσεις πρόθυμες να δεχτούν πως “ο θάνατος για την πατρίδα” είναι τιμή – γιατί μόνο έτσι μπορεί να συνεχίσει να κυβερνά.

Όμως το ζήτημα δεν είναι μόνο ιδεολογικό ή επιφανειακά “πολιτισμικό”. Η ταξική θανατοπολιτική ριζώνει στην ίδια τη δομή των εκμεταλλευτικών κοινωνιών. Όσο υπάρχουν τάξεις και ταξικές εξουσίες, όσο υπάρχει καθεστώς οικονομικής και πολιτικής ανισότητας, θα υπάρχουν κυρίαρχοι πρόθυμοι να θυσιάσουν ανθρώπινες ζωές για την εδραίωση ή τη διατήρηση της ισχύος τους.

Και όχι μόνο οι εγκαθιδρυμένες κυρίαρχες τάξεις. Ακόμη και κάθε επίδοξη, “ανερχόμενη” τάξη που επιδιώκει να καταλάβει την εξουσία σε ένα εκμεταλλευτικό σύστημα, είναι διατεθειμένη να πατήσει πάνω σε πτώματα – και κυριολεκτικά αν χρειαστεί – προκειμένου να διασφαλίσει την κυριαρχία της. Έτσι, η θυσία των πολλών για τα συμφέροντα των λίγων παραμένει θεμέλιος λίθος κάθε συστήματος ταξικής εκμετάλλευσης. Η θανατοπολιτική δεν είναι ιστορική παρέκκλιση: είναι εργαλείο διακυβέρνησης του καπιταλισμού.»

(«Ο Πόλεμος που Σέρνεται ανάμεσα στις Χώρες, είναι ο πόλεμος ενάντια σε εσένα Προλετάριε» που δημοσιεύτηκε στην έντυπη φωνή της Αλήθειας σε συνέχειες, στην ψηφιακή ΦΤΑ ενιαία και σε χωριστή μπροσούρα)

V.

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ ΑΥΤΗΣ

«Αυτό σημαίνει: νέες πλατιές λαϊκές πρωτοβουλίες, συσκέψεις ανά κλάδο για φλέγοντα ζητήματα της εργατικής-λαϊκής επικαιρότητας, σύγκλιση των Πολιτικών Σχολών. Σημαίνει ακόμα ενίσχυση της αυτοτέλειάς μας: τέρμα πια οι συμπορεύσεις με διαλυτικές δυνάμεις. Η πραγματική συμπόρευση μπορεί να γίνει μόνο με τον εργαζόμενο λαό και τα κινήματά του και όχι με αυτόκλητους κυνηγούς μιας «κινηματικής μοναδικότητας».

Για να ενδυναμωθούν οι γραμμές της Οργάνωσής μας, πρέπει να εξεταστεί ευρύτερα ο κύκλος των επιρροών μας, να δούμε ανθρώπους που έχουν την Α ή Β διαφωνία με τις ΣΚΔ, να εξηγήσουμε ότι οι ΣΚΔ δεν είναι «μια απ' τα ίδια» με τα ρεφορμιστικά – ρεβιζιονιστικά και αστικά κόμματα. Δηλαδή, ότι λαμβάνουμε υπόψη σοβαρά αυτά που μας λένε οι πλατύτεροι συναγωνιστές και για αυτό ιεραρχούμε στην επόμενη περίοδο μία πλατύτερη απεύθυνση με συνελεύσεις ανά κλάδο, με την συγκρότηση της Δημοκρατικής Τάσης στα Σωματεία, τους Συλλόγους, τις Συλλογικότητες, με ενθάρρυνση της τακτικής αρθρογραφίας μελών και φίλων στην Φωνή της Αλήθειας. Ουσιαστικά αυτό αποτελεί και μία υλική πραγμάτωση της απόφασης της Δ΄ Συνδιάσκεψης, όπου αναφέρεται ότι είναι προαπαιτούμενο «μία στάση ζωής που έχει σαν βασική αφετηρία της, όχι μόνο την “αγωνία” (η οποία μπορεί να είναι ένα καλό πρώτο βήμα) για έναν καλύτερο κόσμο, αλλά διέπεται από ένα σύνολο πολιτικά χαρακτηριστικά: συμμετοχή στον αγώνα για την ταξική χειραφέτηση, την αμφισβήτηση διαφόρων μορφών του εποικοδομήματος. Πλάι σε αυτά τα αντικειμενικά χαρακτηριστικά, μπαίνει το υποκειμενικό στοιχείο, δηλαδή ο αυτοχαρακτηρισμός του εκάστοτε υποψήφιου συντρόφου ως Μαρξιστή – Λενινιστή και η εξέταση του κατά πόσο αυτός ο αυτοχαρακτηρισμός δικαιώνεται στην πράξη». Άρα πώς αυτό μεταφράζεται πρακτικά; Μεταφράζεται σε ενεργή συμμετοχή των μελών μας και των υποψήφιων μελών μας σε κλαδικές «από τα κάτω» συνελεύσεις, αλλά και σε λήψη σχετικών πρωτοβουλιών από τον περίγυρό μας. Και όταν αυτές οι πρωτοβουλίες λαμβάνονται, τότε εμείς έχουμε την ευθύνη να τις ενδυναμώσουμε. Για παράδειγμα, είναι γεγονός ότι έχουμε επιρροές στον αναρχικό (ελευθεριακό) χώρο και στον ρεβιζιονιστικό – ρεφορμιστικό. Η γενική αποτίμηση στην πλειοψηφία αυτών των περιπτώσεων είναι θετική.

ΕΝΟΤΗΤΑ Β.2 – ΕΙΔΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Σε ό,τι αφορά την παρέμβαση στα μαζικά λαϊκά κινήματα, θα ήταν λάθος να πούμε ότι υπάρχουν τα α, β, γ, δ κοκ κινήματα με βάση την ταξική προέλευση και ότι ασχολούμαστε μόνο με αυτά και αγνοούμε ή βάζουμε σε δεύτερη μοίρα τα κινήματα των Λαϊκών Δικαιωμάτων. Αυτός θα ήταν ένας οικονομισμός του χειρίστου είδους. Και δεν θα μπορούμε στον κόπο να απαντήσουμε σε αυτούς που μας λένε να μην ασχολούμαστε τόσο με τα γυναικεία δικαιώματα ή με τα ΛΟΑΤΚΙ+ δικαιώματα και να ιεραρχήσουμε τα οικονομικά ζητήματα. Έχει απαντήσει ολοκληρωμένα σε αυτό το ζήτημα ο Κ. Μαρξ από τα 1850 με την Κριτική στην Πολιτική Οικονομία, και την απόρριψη του *stricto sensu* οικονομισμού - ήτοι της αποσύνδεσης της οικονομικής βάσης από την υπερδομή και την αναγωγή της από μοναδικό σε πρωτεύον ζήτημα.

Πρέπει να ιεραρχήσουμε αρκετά κινήματα. Στους δημοσίους υπαλλήλους - μέτωπο πάλης κατά του νέου δημοσιουπάλληλικού δικαίου. Εμείς ως ΣΚΔ οφείλουμε να προασπίσουμε την ενότητα μεταξύ των δημοσίων υπαλλήλων και όχι να συρθούμε πίσω από τις διχαστικές πρακτικές ορισμένων Σωματείων ή υπερεπαναστατών, όμοια να πράξουμε με τους ιδιωτικούς υπαλλήλους. Αποφασίζεται, ακόμη, η δικαστική υποστήριξη εργαζομένων του δημοσίου τομέα οι οποίοι διαγράφονται από σωματεία λόγω άσκησης του δικαιώματός τους να ανελιχθούν σε στελεχικές θέσεις.

Η Οργάνωση θα πρέπει να λάβει άμεσα πρωτοβουλίες για την παρέμβαση στα αγροτικά. Μέσα από συσκέψεις να καταδειχθεί και να αποκαλυφθεί ποιο είναι το πραγματικό σχέδιο της αστικής τάξης και του πολιτικού προσωπικού της. Να φανεί ότι υπάρχει δρόμος για τους αγρότες: «οι αγρότες που τα συμφέροντα τους δεν ταυτίζονται με τα συμφέροντα των μεγαλογαιοκτημόνων μπορούν να προβάλλουν οργανωμένα αντίσταση μέσα από την συσπείρωσή τους, την συγκρότηση Επιτροπών Αγώνα - Για ανατροπή του ταξικού status quo, για την οικοδόμηση μαζικού Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου που θα πηγαίνει κόντρα σε φαινόμενα εξαθλίωσης της εργατιάς και της αγροτιάς, των πλατιών λαϊκών στρωμάτων» (ΦτΑ #40).

Καθόλου μικρότερο ζήτημα δεν είναι αυτό των φοιτητών. Όπως αναφέρεται στις Θέσεις, οι φοιτητές «γνωρίζουν τεράστια επίθεση από το σύστημα και τους ακολούθους του, μέσα από το ζήτημα των διαγραφών, το ζήτημα των πανελληνίων, το ζήτημα των ιδιωτικών πανεπιστημίων» (Θέση ΧΥΣ4, σ. 11). Υπάρχουν πολλές πρωτοβουλίες που μπορεί η Οργάνωση να λάβει, η πιο απλή θα ήταν να γίνει μια πλατιά σύσκεψη με φοιτητές για συντονισμό.

ΕΝΟΤΗΤΑ Β.3 – Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΩΣ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΚΕ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟ ΒΗΜΑ

Σε ό,τι αφορά την Φωνή της Αλήθειας, τα μέλη και οι φίλοι των ΣΚΔ αξίζει να γράφουν στην Φωνή της Αλήθειας γιατί έτσι αναπτύσσεται ένας διάλογος δημόσια μέσα από το ίδιο το έντυπο. Ερχόμαστε σε επαφή με σκέψεις και ιδέες που ίσως να μην τις είχαμε λάβει υπόψη, αναπτύσσεται κριτικά η κοσμοθεωρία. Αλλά ακόμη περισσότερο, ερχόμαστε σε επαφή με την εμπειρία των μελών και των φίλων της Οργάνωσής μας. Την εμπειρία από τους χώρους δουλειάς, αλλά και την εμπειρία από τα κινήματα. Έτσι δικαιώνουμε ουσιαστικά αυτό που έλεγε ο Ζαχαριάδης, δηλαδή ότι: «το μέλος μας κάνει μόνο την μισή δουλειά, (...) όταν την πείρα και τα αποτελέσματα της δουλειάς του δεν τα συγκεντρώνει και δεν τα μελετά, δεν τα επεξεργάζεται και δεν τα γράφει, θέτοντάς τα στην διάθεση του κομματικού τύπου, για να γίνει έτσι και η πείρα του, πείρα για ολόκληρο το Κόμμα». Φυσικά, πρέπει να ληφθούν ιδιαίτερα μέτρα ώστε αυτή η διάσταση της Φωνής της Αλήθειας, η διάσταση του λαϊκού βήματος δηλαδή, να μην υποσκάπτει την κύρια λειτουργία της Φωνής της Αλήθειας, την λειτουργία της ως Οργάνου της Κεντρικής Επιτροπής των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων.»

(Από την Πολιτική Απόφαση της V Συνδιάσκεψης των ΣΚΔ)

«(...)οργανώνουμε εξορμήσεις και παρεμβάσεις με υλικά όπου μπορούμε (γειτονιές, χώροι δουλειάς κλπ). Εκεί, στις περιπτώσεις ατόμων που ξεχωρίζουμε κατά την εξόρμηση – παρέμβαση, δεν διστάζουμε να δώσουμε και ένα ατομικό μέσο επικοινωνίας (...), ώστε να ενημερώνουμε για τις επόμενες πρωτοβουλίες μας. Στις εξορμήσεις αυτές δεν είναι ανάγκη να είμαστε μόνο οργανωμένα μέλη των ΣΚΔ, αλλά και επιρροές από τον εκάστοτε κλάδο δουλειάς. Για την ακρίβεια, η συμμετοχή εξωοργανωτικών δυνάμεων είναι κάτι που πρέπει να επιδιώκεται στο μέτρο του δυνατού και όχι να εφαρμόζεται ως επικουρικό μέτρο στην περίπτωση απουσίας σ/φων. Επομένως, κάνουμε εξορμήσεις όχι μόνο για να φέρουμε έναν κόσμο σε επαφή με τις θέσεις μας (...), αλλά και για να κάνουμε διάλογο με τους ανθρώπους, να καταφέρουμε όχι μόνο να βρούμε «δικούς μας», αλλά και να απεγκλωβίσουμε συνειδήσεις. Ο κόσμος δεν θα έρθει δίπλα μας μόνο και μόνο επειδή βγάλαμε μια ανακοίνωση αν δεν τον πιάσουμε απ' το χέρι να το εξηγήσουμε δύο – τρία πράγματα, αν δεν του εξηγήσουμε σε τι έγκειται η Κομμουνιστική Συνέπεια, αν δεν εξηγήσουμε ποια η στάση μας απέναντι σε πολλά ζητήματα (κοινωνικά δικαιώματα, Βουλή, Ευρω-«βουλή» και ΕΕ, θέση για Κυπριακό κοκ).

Επομένως: μελετάμε τις Πολιτικές Αρχές και Στόχους των ΣΚΔ, με βάση αυτές φτιάχνουμε κείμενα παρεμβάσεων, εξορμούμε με αυτά (ποτέ ατομικά, πάντα δύο ή περισσότεροι), βάζουμε και τον κόσμο που είναι κοντά μας σε αυτή την μάχη. Οργανώνουμε συσκέψεις με φίλους και συγγενείς για θέματα του άμεσου ενδιαφέροντός μας. Κάνουμε λίστα χαρτογράφησης με χαρτί και μολύβι, βλέπουμε ποιους ξεχωρίζουμε. Κάνουμε ακόμα και παρεμβάσεις πολιτιστικού επιπέδου, πχ παρακολουθούμε σε σινεμά κλπ ταινίες που ίσως να ξεχωρίζουμε για να πάμε να δούμε ομαδικά με επρο και μετά να ακολουθεί και μία έξοδος σε χαλαρό κλίμα, μιλάμε χαλαρά με αφορμή την έξοδο, θίγουμε ζητήματα των κλάδων δουλειάς, των γειτονιών, των σωματείων. Εκεί πολλές φορές μπορεί να γίνουν οι καλύτερες παρεμβάσεις.»

(από την Εισήγηση στην Συνεδρίαση της ΚΕ 16/01/2026)

VI.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑ

«Εξετάζοντας το ιδιαίτερο ζήτημα του Φοιτητικού Κινήματος, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη τις ιδιόζουσες συνθήκες που χαρακτηρίζουν την νεολαία σαν στρώμα διαταξικό, που σημαίνει ότι τα συμφέροντά της δεν είναι ενιαία. Υπάρχουν στρώματα της νεολαίας από την Αστική Τάξη, στρώματα της νεολαίας από την Εργατική Τάξη και τέλος στρώματα της νεολαίας από τα Σύμμαχα Μεσοστρώματα. Αν λάβουμε υπόψη αυτήν την διάκριση καταρρίπτουμε τις θέσεις του ρεφορμισμού και (υπερ)ρεβιζιονισμού (...) που λένε ότι το μέλλον θα έρθει απ' την νεολαία γενικά και αόριστα, και όχι την νεολαία των εργαζόμενων πρωτοπόρων στρωμάτων.

Εν συνεχεία είναι σημαντικό να αναλύσουμε γενικά το ζήτημα του λεγόμενου Φοιτητικού Συνδικαλισμού. Στο σημείο αυτό, έχει μια αξία να ξεχωρίσουμε το Φοιτητικό Κίνημα από τους ξεπουλημένους Φοιτητικούς Συλλόγους που έχουν σκύψει το κεφάλι. Πρόσφατα πραγματοποιήθηκαν οι Φοιτητικές Εκλογές που έδωσαν για ακόμη μια χρονιά την πρωτιά στην Πανσπουδαστική Κίνηση Συνεργασίας (ΠΚΣ), την παράταξη της «Κ»ΝΕ. Τι χαρακτήρισε, όμως, τις εκλογές αυτές; Μια τεράστια αποχή (~90% όπως καταγράφεται σε ορισμένους συλλόγους) η οποία είναι δυσανάλογη με την συμμετοχή των νεολαιίστικων και φοιτητικών στρωμάτων (και ειδικά αυτών με εργατική – πλατύτερη λαϊκή καταβολή) σε μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις, σαν αυτές που είδαμε πχ για τα Τέμπη. Εκτιμάται πως αυτό οφείλεται σε μία πλήρη απογοήτευση που επικρατεί στους φοιτητές ως προς το ζήτημα των Φοιτητικών Συλλόγων. Οι Φοιτητικές Εκλογές έχουν μετατραπεί σε μια υπόθεση πρωτίστως των οργανωμένων – γραμμένων μελών στις κομματικές νεολαίες ή συλλογικότητες και οι πλατύτερες φοιτητικές μάζες έχουν μείνει στο περιθώριο. Αξίζει να διερωτηθούμε: γιατί αυτό; Αυτό συμβαίνει για μια σειρά λόγους. Πρώτον, η ΔΑΠ καταφέρνει και κινητοποιεί δυνάμεις με βάση τα πάρτι, τις εκδρομούλες κλπ. Η ΠΑΣΠ (που σε ορισμένες σχολές όπως το ΠΑΠΕΙ είδαμε μια ανάκαμψη) προσπαθεί να διεκδικήσει «αγωνιστικούς» ρόλους (όσο αγωνιστικό ήταν το ΠΑΣΟΚ του '81). Τα ΕΑΑΚ/ΑΓΤΑΚ/ΑΡΕΝ/ΑΡΑΣ, μετά τον κατακερματισμό τους έδωσαν την εικόνα της «μάχης για την καρέκλα». Η ΠΚΣ είναι που έχει μια ιδιαιτερότητα. Πρώτον, δεν έχει εξειδικευμένη γραμμή στα πανεπιστήμια, αλλά αντίθετα έχει την κεντρική γραμμή της «Κ»ΝΕ, η οποία προκειμένου να μπορέσει να συνενώσει όλα τα αιτήματα των επί μέρους πανεπιστημιακών ιδρυμάτων καταλήγει σε πολύ γενικόλογα πλαίσια (πχ «πτυχία με αξία»). Αυτό είναι πάρα πολύ προβληματικό όταν

δεν εξειδικεύεται στα επί μέρους πανεπιστήμια. Αλλά, βέβαια, τα προβλήματα της ΠΚΣ – ειδικά – δεν σταματούν εκεί. Έχουμε την γραμμή της συνδιαχείρισης με πρυτάνεις και υπουργείο, όταν η προωθούμενη γραμμή είναι αυτή του συμβιβασμού και της υποταγής. Πχ να τι λέγανε για τις διαγραφές φοιτητών «είναι μια πρώτη νίκη ότι θα διαγραφούν μόνο 280.000 αιώνιοι φοιτητές» και δέχονται, βέβαια, την διάκριση μεταξύ «αιωνίων» και μη, μεταξύ «φοιτητών που θέλουν να σπουδάσουν» και μη, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη ουσιαστικά κριτήρια, όπως λχ ότι ο εκάστοτε φοιτητής μπορεί να εργάζεται παράλληλα με τις σπουδές του – γεγονός που μπορεί να τον αποσπά από το διάβασμα, να τον δυσκολεύει κι έτσι να καθίσταται «αιώνιος». Αντί, λοιπόν, αυτοί οι «αγωνιστές» να βγουν στην επίθεση κατά του συστήματος που γεννά αιώνιους, στρέφονται κατά των φοιτητών, υιοθετώντας αυτούσια την επιχειρηματολογία κυβέρνησης και υπουργείου.

Εμάς, λοιπόν, ποιο είναι το καθήκον μας σε αυτές τις συνθήκες; Ως Συνεπείς Κομμουνιστικές Δυνάμεις έχουμε ένα διπλό καθήκον. Πρώτον, να μαζικοποιήσουμε την Οργάνωσή μας και με φοιτητόκοσμο για να έρθουν σε μια επαφή με την πραγματική εναλλακτική, την πολιτική πρόταση των ΣΚΔ, η οποία και υπάρχει και είναι αποτυπωμένη στις Πολιτικές Αρχές και Στόχους των ΣΚΔ. Δεύτερον, με ανασυγκροτημένες δυνάμεις να προχωρήσουμε στην σύσταση φοιτητικών συλλογικοτήτων, ενώ να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε και παρέμβαση στους Φοιτητικούς Συλλόγους, χωρίς όμως να στηριζόμαστε εκεί. Ολο το βάρος της δουλειάς μας (στους φοιτητές) να πέσει σε Φοιτητικές Συλλογικότητες που θα πιέζουν πρυτανείες, μεγαλοκαθηγητές και υπουργείο. Αυτό είναι μέσο αντίστασης που μπορεί να οδηγήσει στον σχηματισμό άλλων σχημάτων – θεσμών, οι οποίοι και στην κρίσιμη στιγμή θα μπορέσουν να αποτελέσουν ένα απ' αυτά τα «λουριά» της σοσιαλιστικής/λαϊκής επίθεσης. Και για να είμαστε ξεκάθαροι: σε αυτές τις Φοιτητικές Συλλογικότητες χωράνε όχι μόνο κομμουνιστές, αλλά και πλατύτεροι αγωνιστές, δημοκρατικοί – λαϊκοί άνθρωποι.»

(από την Εισήγηση στην Συνεδρίαση της ΚΕ 01/06/2025)

«Είναι γεγονός ότι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια σαν σύστημα «ήρθαν για να μείνουν». Κι αυτό δεν λέγεται μοιρολατρικά, δεν λέγεται για να σταυρώσουμε τα χέρια και να πούμε ότι τίποτα δεν γίνεται. Λέγεται για να αναγνωριστεί ότι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια δεν είναι θεσμός ή εξέλιξη ουρανοκατέβατη, δεν είναι κάτι που απλά «κάπνισε» στην ΝΔ να γίνει και θα γίνει, αλλά είναι απόρροια της βαθιάς σύνδεσης μεγαλοκαθηγητικού κατεστημένου, βαθέως κράτους, κομματικών

επιτελείων και – φυσικά – διεθνών οικονομικών (ιμπεριαλιστικών) παραγόντων, που μέσω της σχέσης εξάρτησης που έχουν επιβάλει, επεκτείνουν ακόμα περισσότερο τα σχέδια ύπαρξης των ιδιωτικών πανεπιστημίων, με σκοπό τελικά την υποβάθμιση της δωρεάν παιδείας και παροχής πακτωλού χρημάτων στα ακαδημαϊκά αφεντικά. Αξίζει εδώ να θυμηθούμε την θέση μας (Θέση XIII των Πολιτικών Αρχών και Στόχων των ΣΚΔ: «Ειδικά στον τομέα της Παιδείας, οι Συνεπείς Κομμουνιστικές Δυνάμεις απαιτούν ολικά δημόσια και δωρεάν παιδεία, χωρίς ίχνος καπιταλιστικού κέρδους από αυτήν. Δωρεάν σίτιση για όλους τους μαθητές και φοιτητές στους σχολικούς και ακαδημαϊκούς χώρους. Δωρεάν παροχή των απαιτούμενων υλικών σε φοιτητές και μαθητές. Καμία ανοχή στο φαινόμενο της παραπαιδείας (...) Η πάλη για τα παραπάνω είναι συνδεδεμένη με την πάλη για Πλατιά Λαϊκά Δικαιώματα, Σοσιαλισμό και Ανεξαρτησία») γύρω απ' το θέμα όπως έχει εξειδικευτεί από την αρθρογραφία στην Φωνή της Αλήθειας:

«Πολλοί, πλήρως λαϊκίστικα μιλάνε για πλήρη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης – αυτό είναι λάθος, γιατί τα υποβαθμισμένα δημόσια ΑΕΙ θα λειτουργούν ως «αρνητικό παράδειγμα», ως η δεύτερη ταχύτητα στο σύστημα των ΑΕΙ δύο ταχυτήτων. Άλλοι, συνεχίζοντας το κρεσέντο λαϊκισμού φτάνουν στο αισχρό σημείο να λένε ότι «στα ιδιωτικά πάνε μόνο οι λεφτάδες που αγοράζουν πτυχία» και «γιατί αυτοί που πάνε στα ιδιωτικά να έχουν ίδια δικαιώματα με εμάς που φτύσαμε αίμα για να περάσουμε σε μια σχολή μέσω πανελληνίων»! Γιατί είναι λαθεμένη αυτή η ρητορική; Γιατί στο πρώτο σκέλος, παραβλέπει ότι στα ιδιωτικά πηγαίνουν και παιδιά λαϊκών οικογενειών που «μετράν' τα ρέστα τους» για να πάνε τα παιδιά τους σε ένα πανεπιστήμιο που θα προσφέρει υψηλότερο υλικοτεχνικό εξοπλισμό, εγκαταστάσεις κ.λπ. απ' ότι σε ένα δημόσιο. Οι άνθρωποι αυτοί είναι «λεφτάδες που αγοράζουν πτυχία»; Κατά το «ΚΚΕ», ναι είναι! Όσο για το δεύτερο σκέλος, στην πραγματικότητα συνιστά μία προσπάθεια του ρεφορμιστικού χώρου να ξεπλύνει πλήρως το σύστημα των πανελληνίων, των φροντιστηρίων και εν τέλει τα συμφέροντα που βρίσκονται πίσω απ' το ισχύον σύστημα. Γιατί στην πραγματικότητα, η υποβόσκουσα αντίληψη πίσω από αυτήν την ρητορική έγκειται στην αντίληψη ότι «όποιος φτύνει αίμα στις πανελλήνιες, περνάει εκεί που θέλει». Θα μπορούσε η κυβέρνηση και τα κόμματα των αξιολογήσεων, των «απολύστε το δημόσιο» κ.λπ. να ζητήσουν μεγαλύτερο δώρο από αυτό το «κίνημα»; Μάλλον κάποιοι ετοιμάζονται να εξαργυρώσουν αυτές τις υπηρεσίες.

Από τα παραπάνω, καταλαβαίνουμε ότι η λύση δεν μπορεί να βρίσκεται στον εκφυλισμό του κινήματος με λαϊκίστικα συνθήματα. Αντίθετα, είναι αναγκαία η πρόσδοση χαρακτηριστικών ταξικού

προσανατολισμού στο κίνημα, καθαρά πολιτικά, χωρίς μισόλογα και χωρίς να πατάμε σε δυο βάρκες.

Να ακουστεί παντού: είναι ανάγκη να γίνουν μαζικές λαϊκές – εργατικές – νεολαιίστικες συνελεύσεις. Τα αιτήματα να είναι ταξικά και κομμουνιστικά προσανατολισμένα. Μόνο η κομμουνιστική προοπτική προσφέρει λύση στο εκπαιδευτικό ζήτημα. Όχι όμως ένα κίνημα με μια κομμουνιστική προοπτική το οποίο θα προσπαθεί να μιμηθεί προηγούμενα μοντέλα, αλλά αντίθετα, λαμβάνοντας υπόψη τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά θα επιτύχει τον στόχο του Σοσιαλισμού, της Ανεξαρτησίας και της υπεράσπισης των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων» (Φωνή της Αλήθειας #14, 20/01/2024)»

(από την Εισήγηση στην Συνεδρίαση της ΚΕ 07/09/2025)

VII.

Η ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

«Ουσιαστικό και πρώτο βήμα στην κατεύθυνση οικοδόμησης του Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου είναι η ολοκλήρωση της συγκρότησης της Δημοκρατικής Τάσης ως συνδικαλιστικής παράταξης προσκείμενης στις ΣΚΔ. Σε επόμενη φάση, οι σύλλογοι και τα σωματεία που ελέγχει η ΔΤ θα πρέπει να ενταχθούν σε ένα συντονιστικό και τέλος, να υπάρξει ένα πανελλαδικό συμβούλιο μελών του ΔΛΜ το οποίο θα αποτελείται από αντιπροσώπους της ΔΤ όπου αυτή είναι αντιπολίτευση ή από εκπροσώπους Σωματείων που η ΔΤ έχει αυτοδύναμη πλειοψηφία στα ΔΣ.

Εκτιμάται ακόμη, σε ό,τι αφορά τον ρόλο των ΣΚΔ ότι μόνο οργανώσεις όπως οι ΣΚΔ μπορούν να αποτελέσουν το αυριανό Κόμμα του προλεταριάτου, γιατί μόνο αυτές έχουν την ικανότητα να προσεγγίσουν την επιστήμη για αυτό που είναι, να προχωρήσουν στην επιστημονική ανάλυση της πολιτικής στιγμής και λένε ανοιχτά ότι ναι επιδιώκουν καθοδηγητικό ρόλο στο μαζικό κίνημα, χωρίς όμως να το αντιμετωπίζουμε σαν σφραγίδα μας. Παράλληλα, η επιδιωκόμενη σύμπλευση μεταξύ ΔΛΜ και ΣΚΔ, γίνεται μέσα από την πειθώ και την παράσυρση δυνάμεων εντός του ΔΛΜ, δηλαδή εντός του κινήματος για Δημοκρατία, Λαοκρατία, Ανεξαρτησία. Οι ΣΚΔ είναι ομάδα αγωνιστών, με δομή, με συγκρότηση κατά τόπους και επιδιώκει τον μετασχηματισμό της σε πλήρη πολιτική οργάνωση – Κόμμα.»

(από την Πολιτική Απόφαση της V Συνδιάσκεψης των ΣΚΔ)

«Είναι σημαντικό, σύντροφοι, να μιλήσουμε και για το Συνδικαλιστικό Κίνημα. Μιλώντας για το Συνδικαλιστικό Κίνημα πρέπει να έχουμε ξεκάθαρα ορισμένα πράγματα. Πρώτον, τι εννοούμε με τον όρο Συνδικαλιστικό Κίνημα; Εννοούμε τα Συνδικάτα, τις ΕΛΜΕ κλπ κλπ; Όχι σύντροφοι. Αναγνωρίζουμε ότι κι αυτά εντάσσονται σε ένα μέρος του Συνδικαλιστικού Κινήματος, παρεμβαίνουμε σε αυτά, όμως σήμερα το κέντρο βάρους έχει μετατοπιστεί στο «από τα κάτω» εργατικό – λαϊκό κίνημα: στις επιτροπές αγώνα εργαζομένων, στις επιτροπές αγώνα κατά των διώξεων κλπ. Γιατί αυτό; Αφενός γιατί στα σωματεία κυριαρχούν οι δυνάμεις της υποταγής, οι δυνάμεις που με πλάγιο τρόπο εξυπηρετούν τα συμφέροντα της Αστικής Τάξης. Έχουμε τις εμπειρίες μας και από τους Μισθωτούς Δικηγόρους με την ΣΣΕ και απ' τους Εκπαιδευτικούς, δεν χρειάζεται να τα επαναλαμβάνουμε ξανά και ξανά. Επομένως, πρωταρχικό μας καθήκον στο νέο αυτό Συνδικαλιστικό Κίνημα, είναι η παρέμβαση ή ακόμη και συγκρότηση πρωτοβουλιών «από τα κάτω»,

χωρίς να ασχολούμαστε με νομικές υποστάσεις, αστικές νομιμοποιήσεις και λοιπά.»

(από την Εισήγηση στην Συνεδρίαση της ΚΕ 01/06/2025)

«Η πιο έντονη δραστηριοποίησή μας στα Σωματεία, φέρνει την οργάνωση μπροστά σε ερωτήματα σχετικά με την συνδικαλιστική της πορεία, βάζει δηλαδή νέα θέματα στην ημερήσια διάταξη τα οποία και δεν μπορούν να περιμένουν να λυθούν με το Συνέδριο. Μπαίνει το ερώτημα, λχ σε ένα σωματείο πώς ψηφίζουμε, ποια δύναμη στηρίζουμε κλπ. Έως τώρα προωθούσαμε κεντρικά την γραμμή της κατά περίπτωση αξιολόγησης και συμπόρευσης με άλλες δυνάμεις. Εκτιμάται και προτείνεται αυτό να αλλάξει στο επόμενο διάστημα και να υπάρξει μία νέα γραμμή που θα περιλαμβάνει την συγκρότηση σχημάτων όπου είναι δυνατό (από άποψη δυναμικού) με αγωνιστές εργαζόμενους που συμφωνούν με την συνδικαλιστική γραμμή που προωθούν οι ΣΚΔ. Αναλυτικές κατευθύνσεις αυτής της γραμμής θα πρέπει να αναπτυχθούν στην Γ' Συνδιάσκεψη και να εκφραστούν με σαφήνεια στην Πολιτική Απόφαση. Η σημασία είναι τέτοια που δεν μπορεί να καθυστερήσει αυτό το ζήτημα περισσότερο.

Όπως αναλύθηκε στο μέρος Α.2, η αντεργατική επίθεση της Αστικής Τάξης με πολιτικό προσωπικό σήμερα την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, λαμβάνει νέα χαρακτηριστικά καθώς εντείνεται όλο και περισσότερο. Η περιστολή των εργασιακών δικαιωμάτων συνοδεύεται κάθε φορά με μια σφοδρή επίθεση στην καθημερινότητα των εργαζομένων. Μειώσεις στους μισθούς, πληθωρισμός και ακρίβεια συγκροτούν το φόντο των μαχών του κοντινού μέλλοντος. Η οικονομική κατάσταση της Εργατικής Τάξης και των ευρύτερων Σύμμαχων Στρωμάτων Εργαζομένων επιδεινώνεται διαρκώς, μέσα από φαινόμενα όπως αυτά που περιεγράφηκαν παραπάνω. Πλάι σε αυτά, η άνοδος της ακροδεξιάς σε Ελλάδα κι Ευρώπη, η άνοδος του φαινομένου της διαίρεσης της Εργατικής Τάξης με πλαστά διλήμματα θρησκείας, έθνους και φυλής, ο κίνδυνος μιας ευρύτερης πολεμικής σύρραξης που ενδέχεται να περιλαμβάνει όχι μόνο την ζώνη Ουκρανία – Ρωσία – Μέση Ανατολή, αλλά και τον πλανήτη ολόκληρο, γεννούν την ανάγκη ενός ισχυρού κινήματος με πρώιμα μετωπικά χαρακτηριστικά. Κίνημα δημοκρατικό και λαϊκό, όπως περιγράφεται και στα προσχέδια των Θεμελιωδών κειμένων των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων. Αυτή η πρώιμη μορφή μετωπικού σχηματισμού, προκειμένου να εξηγηθεί θα πρέπει να αναλυθεί η σύγχρονη πραγματικότητα με υπομονή και ψυχραιμία. Στην παρούσα περίοδο δεν θα ήταν ωφέλιμος ένας πλήρης Μετωπικός Σχηματισμός, ένα ολοκληρωμένο Μέτωπο καθώς αυτό αποτελεί μία διεργασία που απαιτεί ιδιαίτερη ιδεολογικοπολιτική

ζύμωση και όξυνση του αντικειμενικού παράγοντα, δηλαδή των ταξικών συγκρούσεων εντός της κοινωνίας. Ο πρώιμος μετωπικός σχηματισμός στην παρούσα φάση δεν μπορεί να είναι τίποτα περισσότερο από ένα άτυπο δίκτυο δομών αυτοοργάνωσης και σχημάτων με μαρξιστική – λενινιστική παρέμβαση, τα οποία σε πολύ συγκεκριμένες συνθήκες συναντιούνται πολιτικά (πχ μέτωπο κατά της ακρίβειας ή/και του φασισμού). Αδιαμφισβήτητα, αυτός ο πρώιμος μετωπικός σχηματισμός μπορεί να αποτελέσει ένα πρόπλασμα για μελλοντική πολιτική μετώπων.

Υπό το φως των παραπάνω πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα της παρέμβασης των ΣΚΔ στα κινήματα των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων. Αρχικά, πρέπει να ξεκαθαριστεί τι είναι τα Δημοκρατικά Δικαιώματα. Συχνά υπάρχει μια τάση σύγχυσης τους με τα δημοκρατικά δικαιώματα των χώρων εργασίας (δικαίωμα στην απεργία, στην οργάνωση κλπ). Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι και αυτά αποτελούν μέρος του ευρύτερου συνόλου των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων. Όμως, δεν είναι μόνο αυτά. Στην ανάλυσή μας, Δημοκρατικά Δικαιώματα είναι και η ασφαλής και αξιοπρεπής διαβίωση, η ισότιμη ζωή για όλους τους εργαζόμενους όχι μόνο στο εργασιακό επίπεδο, αλλά και ευρύτερα. Παραδείγματος χάριν, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει επιτευχθεί ο στόχος των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων όταν ο ρατσισμός, η μισαλλοδοξία, ο μισογυνισμός, η ΛΟΑΤΚιφοβία, η Ισλαμοφοβία και ο Αντισημιτισμός θεριεύουν. Για τον λόγο αυτό εκτιμάται πως η κατεύθυνση στο ζήτημα των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων πρέπει να είναι αυτή της υπεράσπισης των κεκτημένων και της ανατροπής όλων των διακρίσεων, όλων των μορφών καταπίεσης. Ακριβώς επειδή αυτή η γραμμή είναι ασυμβίβαστη με την καπιταλιστική προοπτική, συνδέεται άμεσα με την αντικαπιταλιστική πάλη.»

(από τις Θέσεις για την Γ΄ Συνδιάσκεψη των ΣΚΔ)

VIII.

ΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΙΩΞΕΙΣ

«Είναι γεγονός ότι συνολικά η εξωκοινοβουλευτική αριστερά έχει στοχοποιηθεί πολιτικά στους χώρους δουλειάς. Νέα νομοσχέδια όπως αυτό του Υπ.Εθ.Α. δημιουργούν βάση για ένταση των διώξεων ακόμα και των νέων στρατευμένων. Η δική μας οργάνωση, παρά το μικρό της μέγεθος, δεν αποτελεί εξαίρεση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα σύντροφοι οι οποίοι έχουν γνωρίσει de facto διοικητικές κυρώσεις λόγω της πολιτικής τους στάσης. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η πρακτική γίνεται από την χιλιοπαιγμένη συμπαιγνία ΠΑΜΕ («ΚΚΕ») και ΔΑΚΕ (ΝΔ). Πρέπει άμεσα να προχωρήσουμε στην συγκρότηση της Δημοκρατικής Τάσης σύμφωνα με την απόφαση της V Συνδιάσκεψης της Οργάνωσης.»

(από την Εισήγηση στην Συνεδρίαση της ΚΕ 16/01/2026)

«Ειδικά για το ζήτημα των διώξεων και της παρέμβασής μας σε αυτό, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχουν δυνάμεις που προσπαθούν να «μαςβάλουν στο χέρι», δυνάμεις με τις οποίες έχουμε συμπορευτεί συνδικαλιστικά. Αυτές οι δυνάμεις, στερούμενες πλέον οποιασδήποτε ουσιαστικής λαϊκής νομιμοποίησης, διαδίδουν πως οι ΣΚΔ προσπάθησαν να «αγκιστρωθούν» σε αυτές, καπηλεύονται δικές μας προτάσεις και πρωτοβουλίες, και διαδίδουν πως διάφορες συλλογικότητες τις «τρέχουν» μόνοι τους, εξαιρώντας την δική μας συμβολή. Ακόμη, οι ίδιες Οργανώσεις προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα κλίμα «μονοπωλίου στις διώξεις», λέγοντας πως μόνο αυτοί έχουν «φορτωθεί τον μισό ποινικό κώδικα» και άλλα τέτοια συνθήματα. Εμείς ως ΣΚΔ δεν έχουμε σκοπό να διεκδικήσουμε τίτλους μοναδικότητας, αλλά να θυμηθούμε ότι οι ΣΚΔ είναι η Οργάνωση που μέλη της διώκονται πολιτικά στους χώρους δουλειάς, καθαιρούνται από θέσεις ευθύνης, μόνο και μόνο γιατί είναι μέλη των ΣΚΔ. Και αυτές οι καθαιρέσεις γίνονται από την συνηθισμένη συμπαιγνία ΔΑΚΕ-ΠΑΜΕ και δορυφόρων.

Παράλληλα, οι ίδιες δυνάμεις, δεν δίνουν στήριξη στο ζήτημα των πολιτικών διώξεων όταν λαμβάνουν μορφή καθαιρέσεων από θέσεις ευθύνης στο δημόσιο, στο όνομα μιας ψευδεπίγραφης επαναστατικότητας και «αντιδιαχείρισης». Αυτή, όμως, η υποτιθέμενη αντιδιαχείριση είναι η ίδια τακτική που χωρίζει τον λαό σε «άσπρο - μαύρο», δεν αναγνωρίζει ενδιάμεσα στρώματα και τον ρόλο που μπορεί να διαδραματίσει ο υποκειμενικός παράγοντας ανά περιπτώσεις (...) Ακόμη, φαίνεται ότι η «αντιδιαχείριση» και η «πολιτική καθαρότητα» που προωθούν είναι επιλεκτική, αφού στις πρωτοβουλίες που «τρέχουν μόνοι τους», καλούν ως κύριους ομιλητές υποψήφιους προέδρους

Δικηγορικών Συλλόγων οι οποίοι χαριεντίζονται με την σοσιαλδημοκρατία.»

(από τις Θέσεις της V Συνδιάσκεψης των ΣΚΔ)

«Οι πρόσφατες εξελίξεις μαρτυρούν την ανάγκη έντασης του αγώνα για προάσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων στους χώρους δουλειάς. Οι διώξεις κατά αγωνιστών εκπαιδευτικών σε Πειραιά και Κιλκίς γιατί διέπραξαν το αδιανόητο «έγκλημα» να αναπτύξουν πολιτική και συνδικαλιστική δράση στον χώρο εργασίας τους είναι πράξη με βαθιά αντιδραστική πολιτική κατεύθυνση.

Η στοχοποίηση αγωνιστών ειδικά στον χώρο της εκπαίδευσης δεν είναι τυχαία! Αποσκοπεί στην επιβολή του δόγματος «νόμος και τάξη» στις σχολικές αίθουσες, στην αποπολιτικοποίηση του σχολικού περιβάλλοντος. Ενός περιβάλλοντος το οποίο ως μέρος του κοινωνικού εποικοδομήματος είναι έτσι και αλλιώς πολιτικοποιημένο και στρατευμένο σε κατεύθυνση αναπαραγωγής της υφιστάμενης τάξης πραγμάτων. Η αγωνιστική στάση εκπαιδευτικών πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης είναι το τελευταίο καταφύγιο αμφισβήτησης αυτού του ρόλου του εκπαιδευτικού συστήματος.

Αν η ριζοσπαστικοποίηση με ταξικό πρόσημο, η διακίνηση ιδεών και η συμβολή στην ανάπτυξη της κριτικής σκέψης των μαθητών μας είναι έγκλημα, τότε δηλώνουμε πως θα συνεχίσουμε να «εγκληματούμε». Όμως, στην συνείδηση του εργαζόμενου λαού, ο ρόλος του εκπαιδευτικού είναι άμεσα συνδεδεμένος με την ουσιαστική πνευματική καλλιέργεια του μαθητή και όχι με την δημιουργία μαθητών που θα είναι και «στρατιωτάκια». Οι αγωνιστές εκπαιδευτικοί, αυτοί που διώκονται άμεσα και έμμεσα, αυτοί αποτελούν πρότυπα για τους μαθητές τους που και αυτοί αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους ενάντια στο σύστημα.

Είναι ανάγκη να υπάρξει μαζική συσπείρωση των εργαζομένων στα σωματεία, στις πολιτικές οργανώσεις για να σχηματιστούν όροι απόκρουσης της επερχόμενης επίθεσης.»

(Ανακοίνωση για Διώξεις Εκπαιδευτικών)

«Σε σειρά χώρες (της ΕΕ) η Ελευθερία του Τύπου είναι στα χαμηλότερα επίπεδα (μεταξύ αυτών κι η Ελλάδα), έχουν διαπιστωθεί συνδικαλιστικές διώξεις, προσπάθεια επιβολής πρακτικών εργοδοτικής τρομοκρατίας ακόμη και από το δημόσιο, ενώ παράλληλα οι αντιμεταναστευτικές πολιτικές έχουν θεσπιστεί από πολύ πριν την

άνοδο της ακροδεξιάς – ήδη από την δεκαετία του '90 με τα συμφωνητικά μετανάστευσης, που οι ξεριζωμένοι απ' τους πολέμους των ιμπεριαλιστών αντιμετωπίζονταν σαν αριθμοί και καλούνταν να ενταχθούν με δυσμενέστατους όρους στην παραγωγή και να εργαστούν ακόμα και σε αντικείμενα εκτός του κλάδου τους.»

(Απόσπασμα από την ομιλία των ΣΚΔ στην συγκέντρωση της Πρωτοβουλίας «Έξω από την ΕΕ – Αποχή από τις Ευρωεκλογές»)

«Ένα από τα συνηθέστερα παραμύθια που διακινεί η αστική τάξη είναι πως δήθεν οι πολιτικές διώξεις έχουν σταματήσει με την αποκατάσταση της αστικής δημοκρατίας το '74. Κάτι τέτοιο απέχει από την αλήθεια όσο το ότι ο ήλιος μπορεί να βγει από την δύση. Και αυτό γιατί όχι μόνο στην αρχή της μεταπολίτευσης, αλλά ακόμα και σήμερα βλέπουμε πολιτικές διώξεις, αλλά με άλλα χαρακτηριστικά, με άλλες μεθόδους από αυτές που γνωρίσαμε κατά την μετεμφυλιακή και δικτατορική περίοδο.

Και οι ΣΚΔ έχουν πείρα από αυτά τα φαινόμενα: από εργαζόμενους στην βόρεια Ελλάδα που εξωθούνται σε παραίτηση λόγω της πολιτικής τους δράσης, ως εργαζόμενους που καθαιρούνται από θέσεις ευθύνης για να μπουν τα παιδιά του κομματικού σωλήνα ορισμένων συμπολιτευόμενων και αντιπολιτευόμενων μορφωμάτων (και ημέτεροι των εκλεγμένων επαναστατών σε σωματεία), όλα αυτά είναι ζητήματα και πλευρές που αντιμετωπίζουμε σε καθημερινή βάση. Αλλά και ευρύτερες δυνάμεις έρχονται αντιμετώπιζόμενες με ένα πλατύτερο κύμα συνδικαλιστικών διώξεων, ακόμα και στο Δημόσιο γιατί αρνούνται να υπηρετήσουν την κρατική γραμμή!

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι οι διώξεις πλέον έχουν δύο μάσκες. Μία μάσκα είναι η γνωστή: δικαστήρια, εισαγγελίες κοκ. Η άλλη μάσκα είναι ουσιαστικά η πλήρης απελευθέρωση του εργοδότη, ο οποίος επίσημα δεν μπορεί να απολύσει εργαζόμενο λόγω της συνδικαλιστικής ή πολιτικής του δράσης, αλλά μπορεί να τον απολύσει για μια σειρά άλλους λόγους.

Όλα αυτά δεν είναι τυχαία, και η πολιτική ταυτότητα των διωκόμενων μόνο συμπτωματική δεν είναι. Αντίθετα, διώκονται ακριβώς γιατί είναι προοδευτικοί άνθρωποι, συνδικαλίζονται, και μάλιστα μέσα από πολιτικές οργανώσεις και δυνάμεις που λένε ρητά ότι στόχος είναι η δημιουργία πολιτικού προβλήματος και ουσιαστικής αμφισβήτησης της ηγεμονίας της Αστικής Τάξης – και κατ' επέκταση και του πολιτικού προσωπικού που οι αστοί και όλα τα «σκυλάκια» τους αξιοποιούν.

Αν υπάρχει κάτι που τρομάζει τους σημερινούς «αφέντες» είναι πως ο εργαζόμενος λαός έχει την μεγαλύτερη δύναμη: την δύναμη της οργάνωσης σε επιτροπές αγώνα, σε σωματεία, σε πολιτικές οργανώσεις, να δημιουργεί νέες μορφές πολιτικής οργάνωσης και διεκδίκησης «από τα κάτω». Ο λόγος που αυτό τους φοβίζει είναι γιατί μέσα από τέτοιες μορφές οργάνωσης, μπορεί να αμφισβητηθεί όχι μόνο στο θεωρητικό πλαίσιο, αλλά και έμπρακτα η εξουσία των αστών και όλων των ακόλουθών τους. Για αυτόν τον λόγο πρέπει το πρόσταγμα της Διεθνούς να μας οδηγεί και να φωτίζει την καθημερινή δράση, όλων των δημοκρατικών προοδευτικών ανθρώπων: εμπρός της γης οι κολασμένοι!»

(Άρθρο «Οι πολιτικές διώξεις στους χώρους εργασίας σήμερα», ΦτΑ#40)

«Σύμφωνα με πρόσφατα δημοσιεύματα, πέντε ευρωβουλευτές προερχόμενοι από το Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα (ΕΛΚ – παράταξη του Ευρωκοινοβουλίου στην οποία ανήκει και η Νέα Δημοκρατία) αιτούνται την απαγόρευση του σφυροδρέπανου, του συμβόλου του αγώνα της εργατικής τάξης και των πλατύτερων λαϊκών στρωμάτων και συμμάχων για κοινωνική χειραφέτηση. Η αιτίαση αυτή προσπαθεί να δικαιολογηθεί μέσα από το ανιστόρητο κατασκευάσμα της «θεωρίας των δύο άκρων», αφού «η ολοκληρωτική ιδεολογία της Σοβιετικής Ένωσης οικοδομήθηκε πάνω στα ίδια θεμέλια, του κακού και του μίσους, με τον ναζισμό», σύμφωνα με την σχετική πρόταση. Προσπαθούν εμφανώς να συγκαλύψουν οι Ευρωενωσιακοί ότι η σημαία με το σφυροδρέπανο ήταν αυτή που καρφώθηκε στην καρδιά του ναζιστικού κτήνους, όχι για να του δώσει «ανάσα ζωής», αλλά για να του δώσει το οριστικό χτύπημα. Άλλωστε, είναι γνωστό ότι «ανάσα» στους ναζί έδωσαν οι δυτικοί σύμμαχοι: άλλοι βρέθηκαν στις ΗΠΑ με άσυλο στο όνομα «επιστημονικών προγραμμάτων», άλλοι γίναν υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι του δυτικο-Γερμανικού κράτους, ενώ στην Ελλάδα οι μετεμφυλιακές κυβερνήσεις ξαμολήσανε τους πρώην δωσίλογους ως σκυλιά για να καταφέρουν να συντρίψουν το εργατικό – λαϊκό κίνημα (...).

Οι εξελίξεις αυτές αποτελούν πλήρη δικαίωση της θέσης των ΣΚΔ για τους ευρωθεσμούς. Κάποιοι (της κατ' όνομα «κομμουνιστικής» αριστεράς) ονειρεύονταν «πανευρωπαϊκές αντεπιθέσεις για την Ευρώπη των εργαζομένων» μέσα απ' το Ευρωκοινοβούλιο, άλλοι βλέπαν τις ευρωκαρέκλες και έλεγαν «ψηφίστε στις Ευρωεκλογές και θα είμαστε αντι-ΕΕ απ' τα μέσα».

Όμως, η πρόσφατη αιτίαση των ευρωβουλευτών του ΕΛΚ αποδεικνύει ότι όσες ψήφους και να έχουν οι «αντι-ΕΕ» δυνάμεις, πάντα υπάρχουν παραθυράκια για να περάσει ο αντικομμουνισμός – που είναι

εγγενές στοιχείο της ΕΕ και δεν μπορεί να ανατραπεί ή να καταγγελθεί «από τα μέσα». Και αυτό γιατί είναι γεγονός πως η σχετική αιτίαση δεν καλείται να ικανοποιηθεί απ' το Ευρωκοινοβούλιο, αλλά από την Κομισιόν. Άλλωστε, το Ευρωκοινοβούλιο είναι απλά ένα όργανο-σφραγίδα με κύριο περιεχόμενο την πρόταση (!) αποφάσεων στην Κομισιόν.

Αυτοί είναι οι Ευρωενωσιακοί θεσμοί, αυτοί είναι και αυτοί που τους ξεπλένουν με την συμμετοχή τους στις Ευρωεκλογές. Αυτοί είναι που τρέμουν το σφυροδρέπανο (ακόμη και αν ορισμένοι το επικαλούνται) και το τρέμουν γιατί ακριβώς σημαίνει την ανατροπή τους.»

(«Ποιοι (και γιατί) φοβούνται το σφυροδρέπανο;», άρθρο στην Ψηφιακή ΦτΑ)

ΙΧ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

«Δεν είναι καθόλου σπάνιο φαινόμενο πολλά μέλη του κινήματος μας, μέλη και φίλοι των ΣΚΔ να αμελούν την σημασία της φιλοσοφίας, να αντιμετωπίζεται, δηλαδή, η φιλοσοφική μελέτη σαν κάτι το δευτερεύον (ή ακόμη και τριτεύον), κάτι το σχεδόν «ξένο». Συχνά βλέπουμε να δίνεται μεγαλύτερη έμφαση στο οικονομικό ή στην επιφάνεια του πολιτικού, χωρίς να δίνεται σχεδόν καθόλου έμφαση στο βαθύτερο φιλοσοφικό υπόβαθρο – ενώ πολλές φορές όταν δίνεται αυτή η έμφαση, γίνεται με απλές κατηγορίες για μεταφυσική ή ιδεαλιστική σκέψη, χωρίς να εμβαθύνουμε στον δέοντα βαθμό στο περιεχόμενο. Με την σημερινή παρέμβαση, η στήλη της Λαϊκής Διαφώτισης επιδιώκει να απαντήσει στο ζήτημα της ανάγκης της ιδεολογικοφιλοσοφικής μελέτης για τους κομμουνιστές, τους λαϊκούς αγωνιστές.

Ο Λένιν έλεγε ότι δεν υπάρχει επαναστατική θεωρία δίχως επαναστατική πράξη, και αμφίδρομα δεν υπάρχει επαναστατική δράση χωρίς επαναστατική θεωρία. Αυτό ονομάζεται διαλεκτική ενότητα μεταξύ θεωρίας και δράσης. Τίθεται όμως ένα άλλο ερώτημα: ποιο είναι το περιεχόμενο της επαναστατικής θεωρίας; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό έρχεται από την ίδια την πραγματικότητα. Η επαναστατική θεωρία είναι αυτή η οποία καταφέρνει να ερμηνεύσει τον κόσμο στην ολότητά του, χωρίς να καταφεύγει σε μεταφυσικές ανοησίες, χωρίς να προκύπτουν κενά τα οποία κοιτάζει να τα «μπαλώσει» όπως-όπως. Αντικειμενικά λοιπόν, η μόνη επαναστατική κοσμοθεωρία είναι ο διαλεκτικός υλισμός.

Προκειμένου να υπάρξει σωστά οργανωμένη δράση των αγωνιστών απαιτείται καλή κατανόηση της θεωρίας. Ο λόγος που δεν πρέπει να μένουμε στο επιφανειακό του πολιτικού, αλλά αντίθετα να εμβαθύνουμε στο φιλοσοφικό του περιεχόμενο, είναι γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουμε να καταρρίψουμε την θεωρία του αντιπάλου ολοκληρωτικά. Συχνά ο ρεφορμισμός ή/και ο οπορτουνισμός πέφτουν σε ιδεολογικά σφάλματα. Τα ιδεολογικά σφάλματα, στην πραγματικότητα, συνιστούν φιλοσοφικά σφάλματα, που εντοπίζοντάς τα μπορούμε να αποδείξουμε την ευρύτερη εσφαλμένη γραμμή του αντιπάλου.

Για αυτό τον λόγο οι κομμουνιστές μελετούν συστηματικά και την φιλοσοφία, και την ιδεολογία, και την επιστημονική και πολιτική επικαιρότητα. Χωρίς καλή γνώση των παραπάνω δεν μπορεί να βγει ένα άρτιο αποτέλεσμα στην εξαγωγή συμπερασμάτων και την αξιολόγηση της εκάστοτε περιόδου.

Φυσικά η μελέτη της θεωρίας από μόνη της δεν μπορεί να υποκαταστήσει την πολιτική δράση, όπως καταδείχθηκε από την αρχή του άρθρου. Όπως, όμως, προκύπτει από την αρχή της διαλεκτικής ενότητας επαναστατικής θεωρίας και επαναστατικής δράσης, και η πολιτική δράση, ακόμα και στην πιο έντονη και κινηματική της έκφανση, δεν υποκαθιστά την ιδεολογική -πολιτική και φιλοσοφική μελέτη και δουλειά.

Σε αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση συμβάλλει και η πρωτοβουλία της Λαϊκής Διαφώτισης με Δημοκρατικά Χαρακτηριστικά, στην μεγαλύτερη εμπλοκή των πλατιών λαϊκών στρωμάτων (εργατική τάξη και σύμμαχα στρώματα) στην κατανόηση και της κοσμοθεωρίας μας, και της βελτίωσης της κινηματικής τους δράσης.»

(άρθρο στην ΦτΑ, 09/04/2024)

«Συνιστά ζήτημα υπαρκτό στο κίνημά μας (όχι μόνο στις ΣΚΔ) η μη-επαρκής ιδεολογική κατάρτιση πολλών ανθρώπων στις γραμμές του. Αυτή η έλλειψη ιδεολογικοπολιτικής κατάρτισης αποτελεί ένα σύνθετο πρόβλημα, το οποίο μπορεί σε στιγμές περισσότερο ή λιγότερο κρίσιμες να έχει ολέθρια αποτελέσματα.

Χωρίς την μελέτη των κλασικών έργων των Μαρξ, Ένγκελς, Λένιν, Στάλιν και άλλων θεωρητικών δεν θα μπορέσουμε να προβάλλουμε μία ολοκληρωμένη στρατηγική ανατροπής και τσακίσματος του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Άλλωστε, είναι γεγονός πως η ιδεολογική αποδυνάμωση ξεκίνησε με την επικράτηση των νεοαστικών στοιχείων στο ΚΚΣΕ το '56, και κορυφώθηκε με τις αντεπαναστατικές ανατροπές του '91. Όμως χωρίς την μελέτη των προαναφερθέντων κειμένων, πώς θα μπορέσουμε να κατακτήσουμε πλήρως τον τίτλο του κομμουνιστή; Φυσικά και ο κομμουνιστής κρίνεται πρωτίστως στην πράξη, όμως η πράξη από μόνη της δεν επαρκεί, απαιτεί ένα ιδεολογικό και πολιτικό υπόβαθρο για να σταθεροποιηθεί και να μετουσιωθεί από ιδεολογία σε κοσμοθεωρία.

Για παράδειγμα, χωρίς την μελέτη των βασικών έργων του Μαρξ πώς θα μπορέσουμε να διαχωρίσουμε την «ιδεολογία» από την «κοσμοθεωρία», και κατ' επέκταση να ξεχωρίσουμε τις υποκειμενικές δοξασίες από τις επιστημονικές θεωρήσεις;

Αν δεν μελετήσουμε τα δύο βασικότερα έργα του Φρ. Ένγκελς «Η Διαλεκτική της Φύσης» και «Η Καταγωγή της Οικογένειας, της Ατομικής Ιδιοκτησίας και του Κράτους» πώς θα μπορέσουμε να αφομοιώσουμε μία

σωστή και πραγματικά επιστημονική και (λαϊκά) ακαδημαϊκή μέθοδο ερμηνείας του κόσμου; Και ειδικά αν δεν έχουμε φροντίσει να διαβάσουμε την «Καταγωγή της Οικογένειας, της Ατομικής Ιδιοκτησίας και του Κράτους», πώς θα καταλάβουμε την φύση του κράτους και θα καταφέρουμε να απορρίψουμε διαχειριστικές λογικές;

Αν δεν έχουμε μελετήσει το «Ιμπεριαλισμός: Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού», το «Η Προλεταριακή Επανάσταση και ο αποστάτης Κάουτσκι», και «το Κράτος και η Επανάσταση» του Β. Λένιν, πώς θα καταφέρουμε να κατανοήσουμε καίριες έννοιες, όπως «εξάρτηση», «αλυσίδα του ιμπεριαλισμού», «τσάκισμα του κράτους» κ.λπ.;

Αν δεν μελετήσουμε το «Τροτσκισμός ή Λενινισμός» του Ι. Β. Στάλιν, πώς θα καταφέρουμε να αποκρούσουμε την ιδεολογική επίθεση των τροτσκιστικών κινημάτων, αλλά και να δούμε τα χαρακτηριστικά που θα πρέπει να έχει το Κομμουνιστικό Κόμμα μετά την εκδήλωση της επαναστατικής προλεταριακής εξέγερσης;»

(άρθρο στην ΦτΑ)

Πίνακας περιεχομένων

Ο Ορισμός της Κομμουνιστικής Συνέπειας.....	1
Διαπάλη με τον Δογματισμό και τον Ρεβιζιονισμό.....	4
Η Ανάγκη για Οργανωμένη Λειτουργία της Οργάνωσης της Κομμουνιστικής Συνέπειας	11
Για τον Πόλεμο	13
Οι Σχέσεις Οργάνωσης Και Φίλων	22
Η Δουλειά στην Νεολαία	26
Η Συνδικαλιστική Δουλειά	30
Οι Συνδικαλιστικές και Πολιτικές Διώξεις	33
Για την Φιλοσοφία	38

